

太后

ไท่โฮ่ว

1

เต้าเลวี่ยน (道玄) : เปียน

ชิงช้อ : แปล

หนึ่ง

“ลำบากได้เท่าทุกท่านแล้ว ให้อรมาหนึ่งช่วยยามแล้วกระมัง เดิมทีว่าจะให้หมอลงมาตรวจจีพิจรก่อนยามอุ¹ วันนี้ น่าเสียดายที่หวังสองเฮา ยังคงเสวยและฟังขับลำนำกับเหนียงเหนียง จนถึงยามนี้ก็ยังมิกลับมาเฮ้อ พวกท่านคง...”

ชั้นที่ที่สวมอาภรณ์หรูหราผู้หนึ่งเลิกคิ้วขึ้น แล้วเดินเข้ามาในห้อง อุ้มข้างตำหนักฉือหนึ่ง ขณะเอยกับหมอลงงก็ไล่ชั้นที่น้อยให้ออกไป ก่อนจะน้อมกายคารวะหมอลงพลางกล่าว “ใต้เท้าหลิว”

หลิวทงรีบกล่าว “นายท่านเกรงใจเกินไปแล้ว พวกเรารอได้ มิใช่ปัญหา”

“พูดอะไรเช่นนั้น เดิมทีก็ต้องรบกวนให้ท่านมาอยู่แล้ว ไทเฮาทรงอนุญาตให้ใต้เท้าหลิวไม่ต้องมาปฏิบัติหน้าที่ในวังหลวงเป็นกรณีพิเศษ จึงให้ใต้เท้านำคนจากสำนักหมอลงงมาให้เหนียงเหนียงทรงเลือกมาถวาย

¹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 11.00 น. ถึง 13.59 น.

งาน” ชั้นที่กล่าวอย่างขัดถ้อยขัดคำ “เดิมทีก็เห็นใจท่านที่ต้องเหน็ดเหนื่อย
อยู่แล้ว จะให้มารอคอยอีกได้อย่างไร ช้าน้อยจะไปแจ้งอาลักษณ์หญิงให้
ขอรับ”

ตำแหน่งอาลักษณ์หญิงคือรางวัลและเกียรติยศสำหรับนางกำนัล
ในที่นี้หมายถึงรุษเสวียกุก ห้วนหน้านางกำนัลของตำหนักฉือหนิง

หลิวทงอายุหกสิบปีแล้ว นับว่าอาวุโสมากทีเดียว แต่เขาก็ไม่ยอม
สร้างปัญหา ทว่าขณะกำลังจะร้องขึ้นที่เอาไว้ กลับได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น
รุษเสวียกุกมาขึ้นทำความเคารพอยู่ด้านนอกประตูเสียแล้ว

“เชิญเหล่าได้เท้าตามข้ามาเถิดเจ้าค่ะ”

ทุกคนที่อยู่ด้านหลังหลิวทงพากันเดินตามรุษเสวียกุกกับหมอลวง
อาวุธเข้าไป

หออุปการะถูกสร้างขึ้นด้านหลังตำหนักฉือหนิง เป็นอาคารสีแดง
กระเบื้องสีทอง ยามนี้บั้งไฟ ‘วายูเหม็นต์’ กำลังถูกขับ เสียงลำนาดังเข้ามา
ใกล้ จากนั้นก็ค่อยๆ ซึมซาบเข้าสู่จิตใจอย่างเชื่องช้า เมื่อมาถึงหน้าประตู
ก็ได้ยินน้ำเสียงราบเรียบและอ่อนโยนของสตรีนางหนึ่งดังแว่วมา

คล้ายจะบอกว่า ‘ไทเฮาพึงหายประชวรจากไข้หวัด...ปวดศีรษะเพราะ
โรคเดิม...เชิญเข้ามาเถิด...’ จากนั้นทุกคนก็ได้รับอนุญาตให้เข้าไปได้

หลังจากถวายบังคมแล้ว หลิวทงก็ก้าวเข้าไปตรวจชีพจรให้ไทเฮา
เสียงลำนับบวดยังคงขับขานต่อ แต่คงเพราะมีคนไปเตือน พระนางถึงนี้
ขึ้นมาได้แล้วก็เรียกให้พวกเขาเข้ามา เพราะเป็นห่วงสุขภาพของหมอลวง
หลิว

หลิวทงรู้สึกซาบซึ้งใจยิ่งนัก ก่อนจะจับชีพจรอยู่ครู่หนึ่ง ขณะกำลัง
จะเอ่ยปากกลับได้ยินห้วงของเฮาที่นั่งอยู่ด้านข้างกล่าวด้วยรอยยิ้ม

“เสด็จแม่ยังมีพระพลานามัยแข็งแรง อีกทั้งยังมีหมอลวงหลิวคอย
ดูแลอยู่หลายปี ย่อมมีวาสนาอายุยืนเป็นพันปีแน่นอนพะคะ”

“พะยะค่ะ” หมอลวงหลิวเอ่ย “พระวรกายอันล้ำค่าของเหนียง-

เหนียงยังแข็งแรงดี ส่วนอาการปวดศีรษะแต่เดิมนั้นยังใช้เทียบยาเดิมได้
พะยะค่ะ”

ไทเฮาอุ้มแมวดาสองสีขนขาวพิสุทธ์เอาไว้ในอ้อมแขน มั่นนอนเลีย
ปลายนิ้วของไทเฮาอยู่บนแขนเสื้อสีเข้มของพระนางด้วยท่าที่เกียจคร้าน

ต่งหลังจี้วูบหัวแม่มือสีขาวตัวนั้น ดวงตาสีดำล้นพลันทอดมองมา
“หมอลหวงหลิวจะกลับบ้านเกิด พอจะมีหมอลหวงดีๆ คนใดแนะนำ
อายุเจีย² บ้าง”

หลิวทงค้อมศีรษะ “กระหม่อมอายุมากแล้ว อันที่จริงตั้งแต่ที่พูล
เหนียงเหนียงว่าประสงคฺจะกลับบ้านเกิด จนถึงยามนี้ก็คัดเลือกผู้ที่จะมา
รับหน้าที่นี้ไว้หลายคน เพื่อให้ทรงเลือกอีกครั้ง...”

หมอลหวงหลิวก้มหน้าพูดจึงไม่ทันสังเกตว่าเจ้าแมวดานั้นหันหน้า
มา ดวงตากลมโตกลอกกลิ้งไปมาประหนึ่งเห็นเหยื่อที่มันสนใจ อย่างนก
จิ้งหรีด หรือของที่มีลักษณะเป็นเส้นกำลังขยับไปมา จึงยกขาหน้าพร้อม
ส่ายหางซ้าๆ ท่าทางคล้ายกำลังเตรียมล่าเหยื่อ

ต่งหลังจี้กำลังตั้งใจฟังหลิวทงจึงมิได้สนใจเช่นกัน ขณะที่ทั้งสอง
พูดคุยนอญ์นั้น จู่ๆ เจ้าแมวขาวแสนเชื่องก็กระโจนจากอ้อมแขนพระนาง
เข้าไปกลางวงหมอลหวง รวากับลูกหนูที่ถูกปล่อยออกไปอย่างรวดเร็ว

ในยามนั้นมีทั้งคนที่ค่อยๆ หลบออกไป คนที่กรี๊ดร้องออกมาอย่าง
ช่วยไม่ได้ และอีกหลายคนที่ย่อยกรูดอย่างรวดเร็วจนชนกัน ทว่าความ
วุ่นวายก็สงบลงเพราะมือขาวที่เห็นข้อกระดูกชัดเจนจับเจ้าแมวขาวตัวนั้น
ขึ้นมา

ขณะที่แมวขาวถูกจับขึ้นมา เล็บเท้าของมันก็ยังติดกับพู่สีเหลือง
อ่อนของคนผู้นั้นอยู่ คนร้ายซึ่งถูกจับได้โดยละม่อมจึงได้แต่ส่ายหางไปมา
พลางร้องเสียงดัง “เมี้ยวๆ”

² คำที่ไทเฮาใช้เรียกแทนตัวเองหลังพระสวามีสวรรคต มีความหมายว่า ‘ผู้นำสงสาร’

รอบด้านพลันเสียบัน

คนอื่นๆ ต่างพากันถอยห่างจากคนผู้นี้ทันที แมวสีขาถูกหิ้วหลังคอเอาไว้ สีสหน้าทำทางดูน่าสงสาร หูของมันกระดิกไปมา ดวงตาวาววับ มันตื่นรอนอยากจะหนี แต่กลับถูกมือคู่นั้นจับเอาไว้แน่นจึงมีอาจหนีไปไหนได้

ต่งหลังจั่วเหลือบมองแมวตัวนั้น ก่อนจะไล่สายตาตามมือที่จับมันอยู่ จึงได้เห็นบุรุษรูปร่างที่ยืนอยู่เบื้องหน้า

ที่เอวของเขามีจี้หยกประดับพู่ระย้าแกว่งไปมา และสิ่งนี้ก็คือตัวการที่ล่อลวงแมวของพระนาง

หลิวทงเองก็เห็นเหตุการณ์นี้ เขาไม่คิดว่าคนที่จับแมวได้จะเป็นเจิ้งอวี่เหิง เพราะ ‘องค์รัชทายาทจ้าวเย่’ คือแมวทรงเลี้ยงของไทเฮา ขำรับใช้ในวังหลวงล้วนปรนนิบัติต่อมันราวกับเป็นบรรพบุรุษ แต่เขากลับเอื้อมมือไปจับองค์รัชทายาทแมวเหมียว แล้วหิ้วคอมันไว้หน้าตาเฉยเช่นนั้น!

หลิวทงรีบตำหนิเขาด้วยอาการตกใจ “ยังไม่รีบถวายนั่นไฉนอีก!”

เจิ้งอวี่เหิงแค่จับเจ้าแมวอ้วนเอาไว้ไม่ได้จะทำร้ายมัน เมื่อได้ยินท่านอาจารย์เอ๋ยเซ่นนั้นจึงหันไปส่งแมวคืนให้นางกำนัลข้างกายไทเฮา ขณะที่ร่ายเสียวถูกกำลังจะก้าวออกไป กลับถูกต่งหลังจั่วยกมือขึ้นปรามเสียก่อน

ร่ายเสียวถอยกลับไปอย่างเชื่องช้า แล้วก็หันหลังโดยไม่เอ่ยคำใด

ต่งหลังจั่วลดมือลง พลังเคาะปลดกลีบฝงมุกมรกตลงกับที่วางแขนเบาๆ พนักไม้เนื้อแข็งส่งเสียงดัง ‘แกรกๆ’ พระนางยกมือขึ้นแตะค้างพลงเอ่ย “เด็กดี มาที่นี่มา”

ทุกคนต่างพากันตื่นตระหนก

นี่เรียกคนหรือว่าเรียกแมวกันหนอ เหนียงเหนียงทรงเรียกแมวตัวนี้นั้น หรือว่าคนที่จับสัตว์เลี้ยงของนางอยู่กันแน่

ไอร้อนจากถ้วยน้ำชาบนโต๊ะลอยฟุ้งคล้ายสายหมอกสีขาวนวล

ไทเฮาเอ่ยจบก็ทรงชี้ไปยังหัวเข่าของพระนาง...นี่คือที่ที่แมวตัวนั้นมักนอนหลับบ่อยครั้ง

ทั้งที่การแสดงบนเวทียังไม่หยุด แต่ยามนี้ไม่ว่าความมั่งคั่งหรือความร่ำรวยอันใดก็มิได้สลักสำคัญอีกต่อไป เพราะสายตาของทุกคนต่างจับจ้องมาที่บุรุษผู้นี้เสียแล้ว

ทว่าเจ้าอวีเหิงกลับไม่รู้สึกระห่มแม่แต่น้อย เขารู้อยู่แล้วว่าไทเฮาไม่ได้ทรงเรียกแมว แต่เรียกตนต่างหาก สตรีอายุมากกว่ามักชื่นชมเขา เขาจึงไม่รู้สึกรู้ว่าแปลกอันใด ทำเพียงเปลี่ยนเป็นอุ้มแมวเอาไว้ พร้อมรวบแขนเสื้อแล้วคุกเข่าลงเบื้องหน้าไทเฮาอย่างนอบน้อม ก่อนจะถวายแมวคืนแด่พระนาง

“เมี้ยว...” เจ้าแมวขาวส่งเสียงร้องอีกครั้งเมื่อได้กลับสู่อ้อมอกของไทเฮา มันชูหางขึ้นอย่างภาคภูมิใจ ท่าทางเหมือนกำลังอวดดี ทว่าไม่นานก็ถูกฝ่ามือหนึ่งตบหลังเบาๆ

“เจ้าเด็กดื้อ” ต่งหลิงจิวตำหนิมันแล้วแย้มยิ้ม “ไปเก่งกลัมาจากไหน ไม่กลัวพวกหมอลงเหยียบตายเอาหรือ”

เจ้าแมวขาวดูไม่พอใจ มันแยกเขี้ยวทางกรงเล็บใส่เจ้าอวีเหิงที่อยู่ตรงข้าม ทว่ากรงเล็บยังไม่ทันไปถึงหน้าเขา ก็ถูกต่งหลิงจิวหัวคอกกลับมาเสียก่อน

เจ้าอวีเหิงถอนหายใจอย่างโล่งอก เมื่อครู่กรงเล็บแมวเกือบจะสัมผัสขนตาเขาอยู่แล้ว

เขาคุกเข่าทำความเคารพ แผ่นหลังเหยียดตรงราวกับต้นไม้ จากมุมมองของต่งหลิงจิว สิ่งที่เขาเห็นได้ง่ายที่สุดก็คือขนตาต่างามงอนของเจ้าอวีเหิง ผมยาวของเขาถูกรวบไว้ในมวกขุนนาง ไม่มีหลุดลุ่ยออกมาแม้สักเส้น ทำให้เห็นใบหูเนียนนุ่มชัดเจน ดูสะอาดสะอ้านเป็นอย่างมาก

อีกอย่าง...เขายังดูอ่อนเยาว์นัก คงเพิ่ง...สิบเจ็ด? หรือว่าสิบแปดปีเห็นจะได้ น่าจะยังไม่สวมกวางเลยด้วยซ้ำ ดวงตาหงส์ ริมฝีปากบาง ใบหน้าหล่อเหลาดูดีทีเดียว ทว่าในที่สุดสีหน้าที่ดูสงบนิ่งมาตลอดก็เริ่มมีอาการประหม่าขึ้นมาบ้าง เนื่องจากไทเฮาทรงเสียบงันไม่เอื่อยอะไรเป็นเวลานาน

ต่งหลังจี้จ้องมองเขาเฉยๆ ก่อนจะรับถ้วยน้ำชาจากรูยเสวี่มาจิบช้าๆ เมื่อช้อนตานั้นก็สานสนกับสายตาระแวดระวังของชายหนุ่มพอดี สายตานั้นราวกับสำรวจว่าพระนางอารมณ์ดีหรือมีโทสะหรือไม่ ทว่าเพียงสบตากับพระนาง เขาก็รีบเก็บสายตากลับเหมือนไม่เคยสำรวจความคิดของไทยเธอมาก่อน

เขาแม้ริมฝีปาก ยิ่งเหี้ยมดหลังตรงมากขึ้น มือที่รวบแขนเสื้อเอาไว้เมื่อครู่กำแน่นจนแทบไม่เห็นเล็บ

เมื่อครู่ยังประมือกับแมวอยู่เลย

ผ่านไปไม่กี่อึดใจ เจ้าแมวเขาก็ไม่สร้างปัญหาอีก เพียงถูกฝ่ามือตบหลังเบาๆ ไปครั้งหนึ่งก็ล้มตัวลงนอนอยู่ในอ้อมแขนไทยเธอแล้ว มันทำตัวอ่อนปวกเปียกเหมือนแป้งข้าวเหนียว ส่วนคนกลับนั่งลงไปชั่วขณะราวกับไร้วิญญาณ ทำทางเหมือนเพิ่งรู้จักเกรงกลัวขึ้นมา ดูเหมือนเขากำลังต่อว่ามือของตนในใจหลายต่อหลายครั้งที่บังอาจไปจับเจ้าแมวว่า ‘เจ้าคนทรยศ’

ต่งหลังจี้มองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าประหนึ่งจะมองให้ทะลุปรุโปร่ง แล้วเอ่ยถาม “เจ้าชื่ออะไร”

หมอลหลวงหนุ่มประสานมือค้ำัน “กระหม่อมเจิ้งอวี๋เหิง ยามนี้สังกัดสำนักหมอลหลวง ส่วนบิดาเป็นผู้ตรวจการเข้าเฝ้าทูลละอองพระโรงนามว่าเจิ้งเจี๋ยพะยะคะ”

“คุณชายน้อยตระกูลเจิ้งนี่เอง” ต่งหลังจี้ถอดปลอกเสื้อออก “วิชาแพทย์คงล่ำเลิศนัก ไม่อย่างนั้นจะมาที่ตำหนักอายุเจียทั้งที่อายุยังน้อยได้อย่างไร”

ฮ่องเต้พระองค์ใหม่เพิ่งขึ้นครองราชย์ได้ไม่ถึงหนึ่งปี ส่วนฮ่องเต้พระองค์ก่อนถูกฝังอยู่ในสุสานหลวงได้เพียงเจ็ดเดือน เดิมทียังเป็นช่วงเวลาไว้วางใจ การขับร้องแสดงงิ้วและการละเล่นต่างๆ ควรถูกละเว้นเอาไว้ แต่เพราะฮ่องเต้พระองค์ก่อนทรงประสงค์ให้ราษฎรได้มีความสุขดังเดิม ธรรมเนียมนี้จึงถูกยกเว้นเป็นกรณีพิเศษ

แต่ไทเฮาก็ยังคงแทนตนว่า ‘อายเจีย’ มิใช่คำว่า ‘เป็นกง’ เพื่อรำลึกถึงฮ่องเต้พระองค์ก่อน เป็นการแสดงความอาลัยตามธรรมเนียม

เจิ้งอวี้เหิงกำลังคิดใคร่ครวญหาคำตอบเจียบๆ ด้วยรู้ดีว่าเป็นการยากที่จะแยกแยะอารมณ์ของผู้มีอำนาจ หลิวทงซึ่งสัมผัสได้ถึงอันตรายที่แฝงอยู่ก็รีบชิงกล่าวก่อน เพราะกลัวว่าเจิ้งอวี้เหิงจะไม่วางใจจนไปล่วงเกินเหนียงเหนียงเข้า “ทูลไทเฮา เด็กคนนี้เป็นศิษย์ของกระหม่อม หาได้ฟังไบบุญอำนาจกระหม่อมไม่ แต่เป็นเพราะได้รับการสอนสั่งจากตระกูลเจิ้งและสุหยินเอกของใต้เท้าเจิ้ง อีกทั้งยังเป็นผู้ที่รักษาสุหยินของหนานผิงโหวจนหายดีด้วยพะยะค่ะ”

หลิวทงจะถือว่าเจิ้งอวี้เหิงได้รับการสอนสั่งจากตระกูล ไม่ใช่เพราะเขาใช้อำนาจมอบตำแหน่งให้

ต่งหลิงจิวพยักหน้ารับ แต่ก็ไม่ได้ว่าอะไร เพียงยื่นมือข้างที่เพิ่งถอดปลอกเล็บออกมาได้ตามกรอบหน้าเจิ้งอวี้เหิง ก่อนจะเขยคางเขาขึ้นมา ทำให้สายตาทิ้งคู่ประสานกันพอดี

หลิวทงซึ่งมีอายุและมากประสบการณ์ยังอดกำมือแน่นไม่ได้ หวังสองเขาที่อยู่ด้านข้างก็เอื่อยอะไรไม่ออก ได้แต่ลอบหายใจเข้าเบาๆ และทำเพียงจิบชาเท่านั้น เหล่าหมอลงที่ยืนห่างออกไปรีบก้มหน้าลงเพราะกลัวถูกตำหนิ หรือไม่ก็อาจถูกขอให้ ‘เจียบปาก’

ต่งหลิงจิวเพิ่งถอดปลอกเล็บออก ความอ่อนน้อมยังคงหลงเหลืออยู่บนนิ้วมือของพระนาง มันไม่ได้เย็นเฉียบอย่างที่คิด นิ้วมือของพระนางล้ำค่าดังทอง ย่อมเหนียวละเอียดเป็นธรรมดา ทั้งที่สัมผัสอย่างแผ่วเบา แต่เพราะเป็นไทเฮาจึงทำให้มีแรงกดดันมหาศาล ทำเอาคนรอบข้างแทบจะได้กลิ่นพลังอำนาจรอบพระวรกายทีเดียว

ทั้งหอมหวานและลึกล้ำจนพาให้คนลุ่มหลงไปกับมัน

ลูกกระต๊อของเจิ้งอวี้เหิงขยับเล็กน้อย เมื่อถูกเขยคางขึ้นให้สบตากับไทเฮา ยามนี้ถึงเพิ่งได้เห็นอีกฝ่ายอย่างชัดเจน...มายผมสีดำขลับประดับ

ด้วยเครื่องหยกและทอง ในความมั่งคั่งของพระนางแอบแฝงไปด้วยความเยือกเย็นอย่างน่าประหลาดและคาดเดาไม่ได้ เพียงถูกจ้องมอง เขาก็รู้สึกราวกับถูกมือเนียนนุ่มนั้นบีบคอบอยู่เสียแล้ว

ขอเพียงพระนางส่ายหน้าหรือพยักหน้าเบาๆ เพียงเอ่ยออกมาสักประโยคหรือขยับนิ้วเล็กน้อย ก็สามารถบั่นคอผู้อื่นมาสังเวียอำนาจอันหอมหวานได้แล้ว

ความกดดันเช่นนี้ไม่เข้ากับบุคลิกของพระนางเอาเสียเลย ทำให้ผู้คนต่างพากันมองข้ามว่าอันที่จริงแล้วหญิงม่ายสูงศักดิ์ผู้นี้มีเพียงความงดงามอย่างผู้ใหญ่และความหอมหม่นเท่านั้น

ทั้งสองมองหน้ากันเพียงเวลาสั้นๆ เจิ้งอวี้เหิงก็นึกขึ้นได้ว่า ในใจพระนางคงกำลังคิดว่าจะคิดบัญชีกับความผิดที่เขาทำอะไร จะลงทัณฑ์เขาที่ไม่เคารพเมฆาของพระนางกระมัง...ชั่วขณะที่มีความคิดนี้ผุดขึ้นมา เขาก็คิดอย่างหัวเสียว่า นี่คือไทเฮาเชียวนะ

ต่อหลังจากจ้องเขาออกอย่างทะลุปรุโปร่ง พระนางดูออกว่าหมอหลวงหนุ่มผู้นี้กำลังสับสนและกังวล แต่พระนางก็ยังรู้สึกว่าได้เด็กคนนี้ได้เพียงสาจนเกินไป บริสุทธิ์ราวกับต้นอ่อนที่เพิ่งโผล่ขึ้นมาให้น้ำฝนชลอ เพียงบีบเบาๆ น้ำก็อาจทะลักออกมาได้

พระนางอดแหย่ยี้ไม่ได้ จากนั้นก็ปล่อยมือออกแล้วเอ่ยซ้ำๆ “ต่อจากนี้เจ้าก็มาที่ตำหนักฉือหนิงพร้อมกับหมอหลวงหลิวแล้วกัน”

สอง

หลังจากหวังสองเขาดูการแสดงเป็นเพื่อนไทเขาจบแล้วก็ทูลลา

ทว่านางยังไม่กลับไปตำหนักเฟิงเจ้าของตนทันที หลังจากไต่ตรองแล้วก็มุ่งหน้าไปที่ตำหนักฮ่งเต้ หวังสองเขามีอายุมากกว่าฮ่งเต้ราวสองปี ขณะที่ไท่เฮากับหมอลวงหนุ่มผู้นั้นสบตากัน นางก็รู้สึกได้ว่ามีอะไรแปลกๆ

เมื่อหวังสองเขาเสด็จมาถึงตำหนักกุยหยวนแล้ว ก็พาเพียงเพ่ขุนซึ่งเป็นนางกำนัลคนสนิทเข้าไปในตำหนักเท่านั้น ส่วนคนที่เหลือให้รออยู่ด้านนอก นางสอบถามชั้นที่รับใช้ข้างกายฮ่งเต้จึงได้ทราบความว่าพระองค์ยังทรงงานอยู่ จากนั้นก็ส่งคนไปกราบทูลแล้วเสด็จเข้าไปในตำหนัก

ทั้งฮ่งเต้และสองเขามีความสัมพันธ์อันดีฉันสามีภรรยา บางครั้งฮ่งเต้ก็จะเรียกนางว่า 'พี่หญิงหวัง' หวังสองเขารู้สึกว่าความสัมพันธ์ของตนกับเขาต่างไปจากผู้อื่น จึงยิ่งภาคภูมิใจในฐานะชายาเอกนัก ต่อให้อยู่เบื้องหน้าไท่เฮาจะอ่อนน้อมถ่อมตนเพียงใด ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าฮ่งเต้แล้ว

นางก็จะแสดงความคิดเห็นมากขึ้น

หวังของเฮาเดินเข้ามาในตำหนัก ก่อนจะเลิกผ้าม่านขึ้นแล้วเดินมาหยุดที่หน้าโต๊ะทรงงาน ช่องเต๋พระองค์ใหม่ซึ่งมีพระชนมายุสิบแปดพรรษา นอนฟุบหน้าอยู่บนโต๊ะ เมื่อนางเข้ามาถึงก็ยังไม่ขยับเคลื่อนไหว นางทำเพียงยืนมือไปสวดประสานกับนิ้วมืออันล้ำค่าของช่องเต๋เท่านั้น

“เจ้ามาได้ยังไง” เมิ่งเจิงช่องเต๋เอ่ยถาม “เจ้าไปปรนนิบัติเสด็จแม่มามีใช่หรือ วันนี้การแสดงเป็นอย่างไรบ้าง นางมีความสุขดีหรือไม่”

หวังของเฮาส่ายหน้า “เสด็จแม่ตรัสว่าการแสดงดี แต่กลับไม่แย้มพระสรวลเลยสักนิด ทั้งยังหัวเราะน้อยเหลือเกิน บางทีการแสดงนี้อาจจะไม่ถูกพระทัยเสด็จแม่นัก”

เมิ่งเจิงลุกขึ้นยืนอย่างผิดหวัง มือข้างหนึ่งวางลงบนม้วนฎีกาที่วางอยู่เต็มโต๊ะ เขาดึงม้วนที่ยังอ่านไม่จบออกมา “เงินขึ้นครองราชย์มาหลายเดือนแล้ว หลังจากอ่านฎีกาพวกนี้จบ ก็ยังต้องส่งให้เสด็จแม่ตรวจทานอีกที่อยู่ดี ยามที่ไปเรียนรู้งานราชกิจยังตำหนักบูรพา เดิมทีเงินก็คิดว่าตนเรียนรู้มาพอแล้ว หลังจากครองราชย์ก็คงปกครองดูแลแคว้นได้ ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเงินถึงไม่กล้าให้เสด็จแม่วางมือ ทั้งที่เสด็จแม่ไม่เคยอ้างอำนาจเงิน หรือออกราชโองการในนามเงินเลย”

หวังของเฮานิ่งเงียบอยู่นาน แม่นางจะอายุมากกว่า แต่เพราะเดิมทีเป็นบุตรสาวตระกูลสูงศักดิ์ที่ถูกเลี้ยงดูให้อยู่แต่ในห้องหอ จึงทำได้เพียงคล้อยตามพระสวามีเท่านั้น

เมิ่งเจิงเองก็นิ่งเงียบ ก่อนจะยกถ้วยชาอุ่นๆ ที่วางอยู่บนโต๊ะทรงงานขึ้นมาจิบ

หวังของเฮาเห็นเขาหดหูใจก็นึกจุดประสงค์การมาของตนได้ จึงเข้าไปกระซิบกับช่องเต๋ “การแสดงบนเวทีไม่มีอะไรน่าสนใจ แต่วันนี้หม่อมฉันได้พบกับคนผู้หนึ่ง เสด็จแม่แย้มพระสรวลให้เขาด้วย”

เมิ่งเจิงจึงมองนางไม่วางตา

“ฝ่าบาททรงจำหิวหง หมอหลวงอาวุธโสหลิวที่ขอเกษียณกลับบ้าน เกิดได้หรือไม่ เสด็จแม่ทรงอนุญาตแล้ว แต่ผ่านมาปีครึ่งเขาก็กังไม่ไหน ไม่ได้เสียที เขาจึงได้รับการยกเว้นไม่ต้องเข้าวังมาถวายงานและให้พักผ่อนอยู่ที่จวน เขาจึงต้องแนะนำหมอหลวงคนใหม่ให้เสด็จแม่ หมอหลวงหลิวมีลูกศิษย์อยู่คนหนึ่ง เป็นบุตรชายของผู้ตรวจการเจิ้ง เสด็จแม่ทรงให้เขามาตรวจชีพจรที่ตำหนักฉือหนิงเพคะ”

เมิ่งเฉิงฮ่องเต้เอ่ยขึ้น “ก็แค่หมอหลวงตำแหน่งเล็กๆ ผู้หนึ่ง ในพระทัยเสด็จแม่สนใจเพียงเรื่องบ้านเมือง และหวังแค่ให้ราษฎรทั่วหล้าอยู่ดีมีสุขเท่านั้น เจ้าอย่าได้คิดมากไปเลย”

วาจานี้กระทบประโยคสุดท้ายของสองเส้าทันที ถึงอย่างไรก็เป็นเพียงความรู้สึกรังเกียจของนางเอง นางมิบังอาจคาดเดาหรือเอ่ยวาจาไร้แก่นสารถึงพระมารดาผู้ให้กำเนิดฮ่องเต้ต่อหน้าพระองค์ได้ จึงหยุดคิดแล้วเอ่ยต่อ “หากเขาปรนนิบัติเสด็จแม่อย่างดี ทำให้เสด็จแม่มีความสุขได้...ก็นับเป็นเรื่องดี”

เมิ่งเฉิงฮ่องเต้บอกผู้เป็นภรรยา “ดูแลไท่เฮาให้มีพระพลานามัยแข็งแรงได้ ก็นับเป็นบุญของเขาแล้ว”

หวังสองเส้าเอ่ยคล้อยตามอีกสองสามประโยค หลังจากสองสามีภรรยาพูดคุยถามไถ่และปลอบใจกันเสร็จแล้วก็ไม่รบกวนกันอีก ยามนางออกมาจากตำหนักกุยหยวนดวงตะวันก็ร้อนเสียแล้ว แสงอาทิตย์สีแดงเข้มที่โอบล้อมผืนนาข้างดงมานัก

หวังสองเส้าก้าวขึ้นไปนั่งบนเกี้ยว ระหว่างทางกลับตำหนัก ภาพที่เห็นในตำหนักฉือหนิงวันนี้ก็ฉ่ำแล้วฉ่ำเล่าในใจ นางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก็เอ่ยเรียกนางกำนัลคนสนิท “เฟยซุน”

นางกำนัลเฟยซุนหยุดเดินแล้วขานรับ “เพคะเหนียงเหนียง”

“เจ้าไปเอาป้ายขอออกนอกวังมา” หวังสองเส้าเอ่ยต่อ “ให้รางวัลหมอหลวงเจิ้งในนามเป็นกง ในฐานะที่เขาจับแมวได้ ทำให้คนอื่นไม่ต้องตกอก

ตกใจกันไปหมด ให้รางวัลแล้วก็อย่าลืมตักเตือนเขาให้รู้ฐานะของตนเสียด้วยเล่า”

เมื่อสิ่งการจบหวังสองเขาก็โบกพระหัตถ์กลางพยับหมอกให้เพยชุนไปได้

กว่าเจิ้งอวี้เหิงจะออกจากวังหลวง ดวงตะวันก็ลับขอบฟ้าไปเสียแล้ว

บรรยากาศยามค่ำคืนช่างเยือกเย็นนัก

เมื่อเขาลงจากรถม้า บ่าวรับใช้ในงานตระกูลเจิ้งก็รีบถือตะเกียงเข้ามารับทันที “เหตุใดคุณชายใหญ่ถึงได้กลับมามืดค่ำนัก บ่าวได้ยินว่าหมอลหลวงท่านอื่นกลับจวนกันหมดแล้ว นี่ก็กังวลอยู่นานว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับคุณชายใหญ่หรือไม่”

เจิ้งอวี้เหิงถอนหายใจ

ไทเฮารับสั่งให้เขาไปดูแลที่ตำหนักฉือหนิง ในสายตาผู้เฒ่าย่อมเห็นว่าเป็นโอกาสที่ดี เป็นต้นไม้ใหญ่สูงเสียดฟ้าให้ปีนป่ายขึ้นไป ทำให้ผู้คนเคารพยำเกรง ทว่าในสายตาของท่านอาจารย์ผู้ซื่อตรงเสมอมานั้น การที่เขาจับ ‘องค์รัชทายาทแมว’ ก็ไม่ต่างจากการอวดอ้างตนเพื่อชิงความโปรดปรานจากไทเฮา ดังนั้นเมื่อออกจากตำหนักฉือหนิงแล้ว ท่านอาจารย์จึงเรียกเขาไปตักเตือนที่จวน

เจิ้งอวี้เหิงดึงแขนเสื้อลงซ้าๆ ฝ่ามือยังคงเต็มไปด้วยความรู้สึกแสบร้อนราวกับถูกไฟเผา

“คุณชายใหญ่ถูกตำหนิหรือขอรับ” บ่าวรับใช้ยกตะเกียงขึ้นส่องดูสีหน้าของเขา “มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นในวังหลวงหรือขอรับ”

เจิ้งอวี้เหิงยกมือขึ้นปิดหน้าตัวเอง สิ่งที่อยู่อีกฝั่งของแขนเสื้อคือความร้อนรุ่มและความเจ็บปวดในดวงตา ยามเอามือลง สีหน้าเขาก็กลับมาอ่อนโยนเช่นเดิมราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ไม่มีอะไร ท่านพ่อกลับมาหรือยัง”

บ่าวรับใช้ติดตามเจิ้งอวี้เหิงเข้าไปในจวน พลังกล่าวด้วยสีหน้าขมขื่น

“นายท่านกำลังรอคุณชายใหญ่อยู่ขอรับ...”

เจ้จิ้งอวี้เหิงนั่งขึ้นไปชั่วคราว เค้าที่กำลังจะก้าวพ้นธรณีประตูพลันหยุดชะงัก ไม่ได้มีเพียงฝ่ามือของเขากำลังร้อนรุ่ม แม่แต่ร่างก็พลันแข็งทื่อ

“หรือว่า...” วาจาของเจ้จิ้งอวี้เหิงพลันชะงักไป เขาไม่ได้กล่าวคำใดต่อคนทั้งสองก้าวเข้าไปในเรือน ซึ่งมีสุหยินผู้หนึ่งที่แม่จะดูมีอายุแต่ก็ยังสง่างามกำลังพลิกหน้ากระดาษสมุดบัญชีอยู่ นางคือภรรยาใหม่ของไต้เท้าเจ้จิ้ง หรือก็คือแม่ใหญ่คนปัจจุบันของเจ้จิ้งอวี้เหิง

บิดานั่งอยู่ข้างๆ นาง อีกฝั่งเป็นบุตรชายบุตรสาวที่เกิดจากแม่ใหญ่และอนุภรรยา แต่อ่อนของบิดาอีกสองคนไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในเรือนนี้ ส่วนที่อยู่ด้านหลังเขาคือเจ้จิ้งอวี้เหิง คุณชายรองซึ่งเกิดจากอนุ

เมื่อสุหยินเห็นเขากลับมาแล้วก็เอ่ยขึ้น “เหิงเออร์ มาเน่มา”

เจ้จิ้งอวี้เหิงก้าวไปเบื้องหน้าเพียงครึ่งก้าว

สุหยินเห็นเขามีท่าทีหวาดระแวงจึงเอ่ยกับสามีที่อยู่ด้านข้าง “เป็นเพราะท่านมักลงโทษและจับผิดเหิงเออร์บ่อยๆ แม่แต่ข้าที่คอยชี้แนะสิ่งที่ถูกต้องให้เขา เขาก็ยังกลัว นายท่านมักบอกข้าว่าอย่าตามใจเขา มันถึงได้ทำลายความสัมพันธ์ของพวกเราแม่ลูกเช่นนี้”

สีหน้าของเจ้จิ้งอวี้เหิงพลันมืดครึ้ม “ก็เพราะเขาเอาแต่ทำผิดซ้ำซากนะสิ! แม่เจ้าเรียกให้เข้ามาใกล้ๆ ไม่มีหุหรือ”

เจ้จิ้งอวี้เหิงเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าบิดา ก่อนจะรวบชายเสื้อยาวขึ้นแล้วคุกเข่าก้มศีรษะลงอย่างนอบน้อม “ท่านพ่อ ไม่ทราบว่าคุณทำสิ่งใดผิดหรือขอรับ”

“เจ้ายังจะเป็นไขสืออยู่อีกหรือ” เจ้จิ้งอวี้เหิงแค้นหัวเราะด้วยความเดือดดาล “บุตรสาวแหม่มเจ้า สาวใช้ที่ติดตามเจ้าสิบกว่าปี ถึงกับกล้ายักยอกเงินในบัญชีกลางไปปล่อยกู้! หากมิใช่เพราะเจ้าคอยให้ท้าย นางเป็นแค่บ่าวจะกล้าทำเช่นนั้นได้อย่างไร หลังจากที่เจ้าไปอยู่สำนักหมอลวง แม่เจ้าเห็นแก่เจ้าถึงช่วยดูแลออกหน้าให้ เจ้าเป็นพี่คนโต เป็นคุณชายใหญ่

แม้แต่บ่าวยังสั่งสอนให้ตีไม่ได้ แล้วจะไปมีปัญญาทำอะไรได้อีก”

ใต้เท้าเจ้พุดจบกก็โอ้โฮลกๆ ไม่หยุด สุธยีนจึงรีบเอ่ยปลอบใจเขา “นายท่าน เรื่องราวคราวนี้ยังไม้ทันได้สืบสวน ดีไม่ดีอาจเป็นเด็กนั่นที่อาจหาญทำความผิดเอง เหิงเออร์ไม่รู้เรื่องอันใดด้วยหรือ”

เมื่อนางพุดจบก คุณชายรองเจ้อวิ๋ลิ่งวัยสิบหกปีก็เอ่ยเสริม “ท่านแม่มองคนผิดไปกระมัง บาวนิสัยไม่ดีผู้นั้นคงอาจหาญมาตั้งแต่เกิด ไม่ใช่ความผิดของพี่ใหญ่หรือครับ”

วาจานี้ฟังเผินๆ เหมือนพี่น้องเคารพซึ่งกันและกัน เมื่อสุหยีนได้ยินเช่นนั้นก็ลอบถลึงตาใส่คุณชายรองด้วยแววตาเย็นเยียบ

เจ้เจี้ยเอ่ยกับสุหยีน “เขาไม่รู้? ต่อให้ไม่รู้ก็ยังมีความผิดฐานไม่ควบคุมคนของตน ไปเชิญภูฏระกูล³ มา!”

ยามนี้สาวใช้ยอมไม่ใช่คนของเจ้อวิ๋ลิ่งอีกต่อไป ต่อให้ควบคุมดูแลแล้วเกียจอันใดกับเขา บิดาแค่ไม่ถือว่าเป็นความผิดของสุหยีน แม้นาง ‘อาจจะ’ มีส่วนต้องร่วมรับผิดชอบ แต่ความผิดก็จะมาลงที่เขา และคนที่ถูกลงโทษก็เป็นเขาอยู่ดี

เจ้อวิ๋ลิ่งมองบ่าวรับใช้ที่ถือภูฏระกูลอยู่ด้านข้างมาลึกลับ เขาชินชากับมันเสียแล้ว ตั้งแต่มารดาจากไป เขาก็มัก ‘ทำผิด’ หรือไม่ก็ทำให้บิดาโมโหอยู่บ่อยครั้ง ไม่ว่าคนนอกจะมองว่าเขาประพฤติดันดีเพียงใด ในสายตาบิดา เขาก็เป็นเพียงคนร้ายที่พรากรชีวิตมารดาไป เป็นตัวช่วยที่แสร้างทำเป็นเด็กดีเชื่อฟังเท่านั้น

เขาคือบุตรชายที่สุหยีนเอกให้กำเนิด เป็นคุณชายใหญ่ ย่อมเป็นก้างขวางคอแม่เลี้ยง เหล่าอนุภรรยา รวมถึงพี่น้องคนอื่นๆ มาตั้งแต่เกิด

³ ประเทศจีนในสมัยโบราณ ทุกตระกูลจะมีกฎประจำตระกูล หากทำผิดกฎและมีผู้บอกให้เชิญภูฏระกูลมา บ่าวรับใช้จะรู้ได้ทันทีว่าหมายถึงแสร้งหรือไม่สำหรับโบริตเพื่อลงโทษ

เจิ้งอวีเหิงมองแม่เลี้ยงสลับกับบิดาที่มองมาด้วยความกรุ่นโกรธ ความเกลียดชังยังไม่จางหายไปจากแวตาทองของบิดา ตนจึงได้แต่ยื่นมือไปรับโทษเสียบบๆ เท่านั้น

ฮูหยินกล่าว “เหิงเออร์ เจ้าอย่าหัวแข็งไปเลย พุดดีๆ กับนายท่าน สักสองสามประโยคจะเป็นไรไป เจ้าบอกไปเสียสิว่าจะไม่ทำผิดอีก จะดูแล บ่าวของตนให้ดีขอโทษท่านพ่อเจ้าเถิด”

คุณชายรองกล่าวเสริม “พี่ใหญ่ เหตุใดจึงไม่ลองพุดดีๆ กับท่านพ่อ สักประโยคเล่า”

เจิ้งอวีเหิงได้ยินแล้วก็นึกขึ้น ทว่ากลับทำเพียงกักเก็บไว้ในใจ จากนั้น ก็เอ่ยขึ้น “ท่านพ่อฟังข้าเมื่อไร ข้าก็จะพุดเมื่อนั้น”

เมื่อเห็นว่าบุตรชายหัวรั้น โทษะของบิดาก็ยิ่งคุกรุ่น เขาต่อว่าเจิ้งอวี-เหิงต่างๆ นานาว่าเป็นคนเลวเลี้ยยไม่เชื่อฟัง พลาดแค้นเสียงสั่งให้บ่าวรับใช้ ลงมือ บ่าวผู้นั้นเงื้อไม้เรียวขึ้นสูง ทว่าเมื่อแสงตะเกียงส่องให้เห็นฝ่ามือของคุณชายใหญ่อย่างชัดเจนก็พลันชะงักงัน ถึงกับยั้งนิ่งทำอะไรไม่ถูก

“มัวตะลึงอะไรอยู่ ตีสิ!”

บ่าวรับใช้ตอบ “นายท่าน...มือของคุณชายใหญ่...”

แม่หมอลงอาวโสจะรักและเอ็นดูเขา แต่ก็เข้มงวดมากเช่นกัน ทุกครั้งที่ลงโทษไม่เคยเบามือเลย แม้จะไม่หนักหนาเท่าโทษกฏตระกูล แต่ผิวเนียนนุ่มบริเวณนั้นก็ขึ้นปื้นแดงเป็นหย่อมๆ อีกไม่กี่วันก็คงหายดี แต่ถ้าโดนกฏตระกูลเพิ่มเข้าไปอีก เกรงว่าคงต้องใช้เวลาลับวันถึงครึ่งเดือน จึงจะหาย การเขียนหนังสือหรือจัดยาคงลำบากนัก

เจิ้งเจี้ยกั้วเข้ามาดู เมื่อนึกถึงเรื่องที่บุตรชายกลับมาซ้ากว่าปกติก็เอ่ยขึ้น “เจ้าถูกท่านหมอลงหวลลงโทษมาหรือ เจ้าไปก่อเรื่องอะไรในวังมาอีก หากเดือดร้อนมาถึงครอบครัวละก็ ข้าละอยากรู้กันว่าเจ้าจะเอาหน้าที่ไหนไปพบบรรพบุรุษอีก”

เจิ้งอวีเหิงลดมือลง เขาสัมผัสแผลอกของตัวเอง และพบว่ามันยังอุ่น

อยู่ ทว่ากลับรู้สึกเหมือนมีความเย็นเยือกสายหนึ่งหลังไหลเข้าสู่จิตใจ ทุกครั้งที่คิดว่าความหนาวเหน็บนี้ลึ้นสุดลงแล้ว มันก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น และหลายแนวป้องกันของเขาลงทุกครั้ง

เทียบไม่ได้กระทั่งแมวในอ้อมแขนของไทเฮาด้วยซ้ำ

เจิ้งอวีเหิงล่าคอติดต้น เขาพูดอะไรไม่ออก ทั้งยังนึกโกรธเคืองเจ้าแฉวนลี้เสียตัวนั้น ยามอยู่ข้างกายไทเฮาแสนจะเชื่อฟัง แล้วเหตุใดจึงร้ายกาจกับผู้อื่นนักเล่า จะแยกเขี้ยวทางกรงเล็บทำไมกันหนอ หากมันไม่วิ่งพล่านไปทั่ว เขาก็คงไม่ต้องทำให้ท่านอาจารย์ผิดหวังเช่นนี้

การถูกทำโทษยังทั้งร่องรอยความเจ็บแปลบเอาไว้ เจิ้งอวีเหิงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะหดมือกลับมาทันที

ในตอนนั้นเอง บ่าวรับใช้ผู้หนึ่งก็วิ่งเข้ามา เป็นบ่าวที่ถือตะเกียงให้เจิ้งอวีเหิงเมื่อครุ่นนั่นเอง เขารีบเข้ามาพยุงคุณชายใหญ่ ก่อนจะมองหน้าผู้เป็นนายแล้วก้าวเข้าไปรายงาน “นายท่าน มีคนจากในวังมาขอรับ”

ใต้เท้าเจิ้งหน้าเปลี่ยนสี เมื่อสั่งให้ภรรยาและบุตรชายบุตรสาวออกไปแล้วก็ถาม “รู้หรือไม่ว่ามีเรื่องอะไร”

บ่าวรับใช้ตอบผู้เป็นนาย “เห็นว่าต้องการพบคุณชายใหญ่ขอรับ”

เจิ้งเจี่ยถลึงตามองบุตรชายคนโตพลงกล่าวดำทนิ “เจ้าลูกชู้ ยังไม่รีบลุกไปรับแขกอีก!” พูดจบก็รีบพาสูหยินไปปลดเสื้อผ้า เมื่อมาถึงโคมไฟมังกรที่หน้าจวนก็เห็นรถม้าจากวังหลวงจอดอยู่

เพี้ยขุนลงมาจากรถม้า ที่เอวของนางห้อยป้ายนอกนอกรวงหลวง นางสวมชุดผ้าไหมชั้นดี มวยผมเกล้าขึ้นอย่างงดงาม ยามนี้นางยอบกายคารวะใต้เท้าเจิ้ง “ข้าน้อยขอคารวะใต้เท้าเจิ้งกับสูหยินเจ้าค่ะ”

ทั้งสองรีบคารวะตอบทันที “คารวะนายหญิง ไม่ทราบที่วังหลวงมีรับสั่งอันใดหรือ ท่านถึงได้มาเยือนในยามวิกาลเช่นนี้”

เพี้ยขุนมองไปด้านหลังของทั้งคู่พลงเอ่ย “คุณชายใหญ่จวนท่านอยู่หรือไม่”

เมื่อเจ้เจี้ยเจี้ยเพ่ยซุนเข้ามา นางจึงได้เห็นหมอลวงเจ้เจี้ย ทว่ายามนี้ หมอลวงหนุ่มมีสีหน้าไม่ค่อยสู้ดีนัก แม้จะแต่งชุดขุนนางอย่างเรียบร้อย แต่ชายชุดของเขากลับเปื้อนดินโคลน นิ้วมือที่โผล่ออกมานอกแขนเสื้อก็ ล้นเทาเล็กน้อย

เพ่ยซุนเอ่ย “วันนี้ที่ตำหนักฉือหนิง แมวของไทเฮาก่อเรื่องวุ่นวาย ขึ้นมา โชคดีที่หมอลวงเจ้เจี้ยจับมันเอาไว้ได้ ไทเฮาจึงให้อยู่ปรนนิบัติ เพราะ รู้สึกวางใจบุตรชายของพวกท่าน เหนียงเหนียงตำหนักเฟิงเจ้าเองก็ทรง เมตตา รู้สึกว่าหมอลวงเจ้เจี้ยมีความมุ่งมั่นตั้งใจ ดูแลพระวรกายอันล้ำค่า ของไทเฮาได้ดี จึงให้ข้าน้อยมาตกราบว้ลแก้หมอลวงเจ้เจี้ยเจ้าค่ะ”

เมื่อกล่าวจบชั้นที่ก๊ยกรางว้ลลงจากรถม้าแล้วเดินเข้าไปในเรือน เจ้เจี้ยกับฮูหยินทั้งตกใจและตื่นตะลึง ฮูหยินอ้าอึ้งอยู่นานก็ยังพูด ไม่ออก ได้แต่มองไปยังเจ้เจี้ยอ้วเหิง สายตาราวกับจะถามว่า ‘มีเรื่องเช่นนี้ ไยไม่พูดตั้งแต่แรกเล่า’

ผู้ตรวจการเจ้เจ้ทราบดีถึงอำนาจของตำหนักฉือหนิง จึงได้แต่ กระแอมกระไออย่างกระอักกระอ่วน พลังเย้ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “เหิง-เออร์ทำหน้าที่ได้ดี สมเป็นขุนนางของราชสำนัก ย่อมปรนนิบัติไทเฮา เหนียงเหนียงอย่างสุดกำลัง”

เพ่ยซุนกล่าวยิ้มๆ “ต่อไปคุณชายใหญ่จะได้ไปถวายงานที่ตำหนัก ฉือหนิงแล้ว ใต้เท้าเจ้เจ้โปรดชี้แนะเขาด้วย เขาจะได้ไม่ทำอะไรผิดพลาด”

เหิงเอียนผุดพรายเต็มหน้าผากของเจ้เจี้ยขณะละล้าละลักตอบ “นะ...แน่นอนขอรับ...”

เพ่ยซุนเอ่ยต่อ “ข้าน้อยยังมีเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพพลานามัยของคนใน วังอยากอธิบายให้คุณชายใหญ่ทราบ จำต้องขอคุยกับเขาเป็นการส่วนตัว เจ้าค่ะ”

เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นไว้มาก เมื่อเจ้เจี้ยอ้วเหิงได้สติ ก็พบว่าตนถูกเพ่ย-ซุนลากมาอยู่ในห้องห้องหนึ่งเสียแล้ว เพ่ยซุนถูกที่ดูสีหน้าท่าทางใจดีเมื่อครู่

พลันเก็บรอยยิ้มกลับไป หลังจากมองสำรวจเขาก็เอ่ยขึ้น “ในฐานะคุณชายใหญ่ การได้ไปถวายงานที่ตำหนักจอหนึ่งนับเป็นเกียรติยศอันสูงส่ง แต่คุณชายใหญ่ก็อย่าได้ลืมฐานะของตนเสียเลย ไทเฮาทรงเป็นถึงพระมารดาแห่งไอรสสวรรค์ เป็นผู้ที่แม้แต่ฝ่าบาทยังเคารพยำเกรง ขอให้คุณชายใหญ่ทำหน้าที่ของตนให้ดี อย่าได้คิดเกินเลยเป็นอันขาด”

คราแรกเจิ้งอวี้เหิงยังมีใคร่ไขว่ไขว่ใจนัก ทว่าหลังจากผ่านไปครู่หนึ่งก็นึกรู้ เขาซ่อนตามองอย่างประหลาดใจเมื่อพบว่าเพ่ยซุนกุยกำลังพูดถึงเส้นทางที่เขาไม่คิดจะก้าวเข้าไป

ในใจเจิ้งอวี้เหิงนั้น ไทเฮาไม่ต่างจากสตรีอาวุโสคนอื่น ย่อมไม่มีทางคิดเกินเลยได้ การสบตากับไทเฮาไม่ได้ทำให้เขาเกิดความคิดนอกกรอบอันใดด้วยซ้ำ

เพ่ยซุนกล่าวตักเตือน “หากคิดจะทำนอกเหนือกฎเกณฑ์ ก็ตระหนักเสียบ้างว่ามีคนข้างกายไทเฮาต้องตายไปเพราะเหตุนี้ก็ร้าย ท่านเองก็คงเข้าใจดี”

เจิ้งอวี้เหิงยกมือค้ำหน้า “ขอบคุณนายหญิงที่ตักเตือน แล้วก็...ขอบคุณนายหญิงที่ช่วยเหลือ”

เพ่ยซุนอยู่ในวังหลวงมานาน เก่งเรื่องสังเกตสังกา ยามที่ก้าวเข้ามาในจวนตระกูลเจิ้งก็คาดเดาสถานการณ์ในตระกูลได้แทบทั้งหมด จึงจงใจเอ่ยตักเตือนเช่นนั้น “ข้าน้อยมีอาจถือเป็นความดีความชอบ เป็นเพราะพระนามกับอำนาจarmiของไทเฮาต่างหากที่ช่วยเหลือคุณชายเอาไว้ กล่าวได้ว่าได้ลี้ภัยนั้นนอกจากราชโองการของฝ่าบาทแล้ว ก็มีเพียงไทเฮาเท่านั้น...”

เพ่ยซุนกล่าวถึงตรงนี้ก็หยุดลง ให้เขารับรู้ว่าไทเฮานั้นสูงส่งตั้งจันทรabenฟากฟ้า ขึ้นชมได้ แต่ห้ามล่วงเกิน

เมื่อคนตระกูลเจิ้งส่งเพ่ยซุนกุยกลับไปแล้ว บ่าวที่ถือตะเกียงก็สบบโอกาสสอดเข้าไปถามไถ่คุณชายใหญ่ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ถูกไต่สวนอันใดหรือไม่ บ่าวรับใช้ถามไม่หยุด แต่กลับพบว่าเจิ้งอวี้เหิงกำลังมองบางอย่าง

เขายืนหนึ่งอยู่นอกจวนท่ามกลางสายลมยามราตรี อาศัยเพียงแสงไฟ
ที่ส่ายไหวมองรอยแดงบนฝ่ามือของตน เมื่อกำมือก็ยังรู้สึกเจ็บแปลบ เขา
จ้องมันอยู่นาน ในที่สุดก็ประกบกับมืออีกข้าง “...ข้าจะไปทำเรื่องแบบนั้น
ได้อย่างไรกัน มันอาจหาญเกินไป แม้แต่คิดก็ยังไม่เคย”

“คุณชายพูดอะไรหรือขอรับ”

ทว่าเงื้อมมือกลับถอนหายใจออกมาโดยไม่ได้อธิบายอะไร

ตัวอย่าง

สาม

ยามราตรีในอีกสามวันให้หลัง

ต่งหลังจ้าวโรคเก๋ากำเริบ มีอาการปวดศีรษะอย่างรุนแรง นางกำนัล ต้มโอสถถวาย ก่อนจะไปเชิญหมอลวงที่อยู่เฝ้าในสำนักหมอลวงมา หมอลวงอาวโสฬสลึงทงไม่อยู่ในวังหลวงนานแล้ว ในสำนักหมอลวงยามนี้ จึงมีเพียงเจิ้งอวี้เหิงเท่านั้น

ตั้งแต่กลับจากจวนครานั้น เจิ้งอวี้เหิงก็อยู่ทำหน้าที่ในสำนักหมอลวงหลายวัน กระทั่งคืนนี้เขาก็ยังไม่ได้ไปไหน เมื่อได้รับคำสั่งจึงรีบรุดไปในทันที

ในยามราตรีนี้ค้างลงค่อนข้างหนัก อากาศจึงหนาวเย็น เขาเข้าไปที่เขตพระราชฐานชั้นใน ทันทีที่ก้าวเข้าไปในตำหนักฉือหนิง กลิ่นยาขมก็ลอยอบอวลไปทั่ว เจิ้งอวี้เหิงน้อมกายแสดงความเคารพไทเฮาแล้วเอ่ย “กระหม่อม...”

พูดไปได้เพียงคำเดียว รุ่ยเสวี่ยกุกก็ยกนิ้วแตะริมฝีปากกลางเอ่ยเสียงเบา “ได้เท่าเจิ้งไม่ต้องมากพิธี”

เจ้จ๋อวีเหิงถึงได้งยหน้าขึ้น

ต่งไทเฮาเอนกายอยู่บนเก้าอี้กว้าง ยังไม่ได้ไปพักผ่อนบนแท่นบรรทม พระนางยังดูสูงส่งเช่นเดิม บนมวยผมประดับด้วยพู่สีทองยาวดวงตาปิดสนิท ฝ่ามือข้างหนึ่งยังค้ำรองศีรษะ พลอกเล็บที่เคยสวมถูกถอดออกแล้ว มืออีกข้างยังถือพู่กันค้างเอาไว้

เจ้จ๋อวีเหิงนึกประหลาดใจ เขามองไม่เห็นอาการ ‘ปวดศีรษะจนทนไม่ไหว’ ท่ามกลางสีหน้าสงบไร้ซึ่งคลื่นอารมณ์ใดๆ ของไทเฮาแม้แต่น้อย แต่ก็ยังรีบก้าวเข้าไปและใช้ความรู้ทั้งหมดที่มีตรวจชีพจรให้พระนาง

ต่งหลังจั่วลิ้มตาขึ้นมองเขาด้วยท่าที่นิ่งสงบ

“...ท่านอาจารย์พูดเสมอว่าอาการประชวรของเหิงเหิงเหิงนั้นเกิดจากการโหมงานหนักและใช้ความคิดมากเกินไป ช่างได้พระองค์ก่อนก็เคยประชวรด้วยโรคนี้ ไทเฮาเหิงเหิงเหิงควรทำพระทัยให้สบาย และลดความวิตกกังวลลงก็จะดีพะยะค่ะ” เจ้จ๋อวีเหิงพูดพลางนำเม็ดยาบำรุงออกมาจากล่วมยา พร้อมนำเทียบยาที่ท่านอาจารย์เคยใช้มาเปรียบกับเทียบยาที่ร่ายเสกยูกูมีอยู่ จากนั้นจึงค่อยเพิ่มยาอีกสองสามตัวแล้วส่งมอบให้นางกำนัล เมื่อนางกำนัลตรวจสอบแล้วก็นำเทียบยานั้นไปต้มพร้อมจดปริมาณยาที่ต้องใช้เอาไว้

แม้จะดูเป็นเรื่องเล็กน้อย ทว่ากลับต้องใช้ความชำนาญเป็นอย่างมาก

เมื่อเสร็จเรื่องแล้ว เจ้จ๋อวีเหิงก็หันมาจัดการของที่อยู่ในล่วมยาต่อ ขณะนั้นเขารู้สึกว่าไทเฮายังคงทอดสายตามองมาที่ตนเงิบๆ ไม่ตรัสอันใด ฉับพลันร่างของเขาก็แข็งทื่อ เมื่อได้ยินเสียงพู่บนมวยผมขยับดัง ‘พื๊พื๊บ’ ก็รู้สึกราวกับถูกโอบล้อมด้วยกลิ่นอายที่แสนอ่อนโยนและหนักอึ้ง

ต่งหลังจั่วเอ่ย “ทำให้สบาย และลดความวิตกกังวลลงเช่นนั้นหรือ” พระนางชี้ที่ข้างกายตนเป็นเชิงบอกให้เจ้จ๋อวีเหิงเข้ามาบอกตรงนี้

เพราะอาการเดิมของตนกำเริบ จึงไม่ค่อยได้ยินเสียงจากที่ไกลๆ นัก โสิต
ประสาทมีแต่เสียงอื้ออึง เมื่อไม่ได้ยินคำพูดของคนตรงหน้า จึงให้เขาเข้า
มาใกล้ๆ

เจ้จ๋อวีเหิงก้าวเข้าไป เขาหยุดอยู่ทางด้านซ้ายมือของไทเฮา ชุดคลุม
ยาวอยู่ห่างจากอาคารณัฏฐ์ดำไม่มากนัก พระนางเอนหลังอยู่บนเก้าอี้ อาภรณ์
ที่มีลายปักซับซ้อนยิ่งทำให้ไหล่บอบบางของพระนางดูหนักอึ้ง

เจ้จ๋อวีเหิงทวนคำวินิจฉัยเมื่อครู่อีกครั้ง

กลิ่นกายของหมอลวงหนุ่มบริสุทธิ์ราวกับฟ้าหลังฝนซา ซึ่งพัดพา
เอาลมเย็นยามราตรีมาให้ ดุจดอกที่ปกคลุมไปรอบทิศ

ต่งหลิงจิวฟังจบก็หันหน้ามามองเขา คนหนึ่งนั่งคนหนึ่งยืน พระนาง
จำต้องเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อให้เห็นนัยน์ตาของเขา เมื่อสองสายตาสานสบ
กัน สมอของเจ้จ๋อวีเหิงก็ตื้อไปหมด พอเห็นว่าตนบังอาจทำให้ไทเฮาต้อง
เงยหน้าขึ้นก็รีบคุกเข่าลงทันที

“กระหม่อมเสียมารยาทแล้ว เหนียงเหนียงโปรดประทานอภัยด้วย
พะย่ะค่ะ”

ต่งหลิงจิวหยิบสมุดบันทึกเล่มหนึ่งออกมาจากลิ้นชัก ตัวอักษรบน
นั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นลายมือของฮ่องเต้ พระนางอ่านทวนอีกรอบ ปลายพู่กัน
ของไทเฮาแห่งคำที่ฝนหมึกซึ่งเป็นสีชาดเข้มราวกับสีโลหิตแห่งกรัง พระนาง
เอ่ยบอก “ตอนถวายงานแด่ฮ่องเต้ ฮองเฮา หรือไทเฮา ไม่จำเป็นต้องพูด
คุยอย่างมีพิธีรีตองนักก็ได้ ได้เท่าเจ้จ๋อน้อยสืมแล้วหรือ”

ประโยคหลังใช้น้ำเสียงเป็นกันเอง ทำให้แผ่นหลังที่เหยียดเกร็งของ
เจ้จ๋อวีเหิงผ่อนคลายลงมาก เขาแหม้มริมฝีปากก่อนจะเอ่ยเสียงแผ่ว “เดิมที...
กระหม่อมยังคิดว่าสิ่งนี้เป็นเรื่องไกลตัวนักพะย่ะค่ะ”

เขาเป็นหมอในสำนักหมอลวง การได้รับตำแหน่งในช่วงวัยนี้นับว่า
มีทักษะการแพทย์สูงส่งและมีความสามารถมาก เพียงแต่เรื่องการถวาย
งานต่อพระวรวงศ์นั้นยังถือว่าไกลตัวนัก หากมิใช่ไทเฮาเจาะจงให้เขามา

รับใช้ด้วยตนเอง ภายในสามปี ห้าปี หรือแม้กระทั่งสิบปี ความสามารถของเขาก็คงยังไม่พอที่จะเข้ามาถวายการรักษาภายในตำแหน่งนี้เพียงลำพังเป็นแน่

“อ้อ” ต่งหลิงจิวกวาดตามองตัวอักษรสีแดงบนฎีกา พร้อมกับกล่าวเสียงเนิบนาบ “อาการประชวรของฮ่องเต้พระองค์ก่อน เจ้าคงเคยได้ยินมาบ้างแล้วใช่ไหม?”

เจิ้งอวีเหิงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยตอบอย่างระมัดระวัง “กระหม่อมเคยได้ยินมาบ้าง เนื่องด้วยเคยจัดยาอยู่ข้างกายท่านอาจารย์พะยะค่ะ”

การตอบว่าเคยได้ยินมาบ้างนับว่าถ่อมตัวยิ่งนัก หากให้กล่าวจริงๆ ละก็ ในสำนักหมอมหหลวง นอกจากหมอมหหลวงอาวุโสหลิวทงแล้ว ผู้ที่เข้าใจเรื่องอาการเรื้อรังของฮ่องเต้พระองค์ก่อนอย่างถ่องแท้รองลงมาก็มีแค่หมอมหหลวงเจิ้งเท่านั้น เขาแทบจะเป็นผู้ช่วยของหมอมหหลวงอาวุโสหลิวทงเลยก็ว่าได้

เขากล่าวอย่างระมัดระวัง อีกทั้งยังขบครามแน่นจนเห็นขากรรไกรชัด หมอมหหลวงหนุ่มผิวกายขาวเนียน เมื่ออยู่ใต้แสงเทียนสีเหลืองนวลยิ่งดูราวกับหยกเรียบลื่น ขนตาสันไทรเล็กน้อย ทำให้คนดูออกว่าเขากำลังครุ่นคิด ไตร่ตรอง และระมัดระวังเป็นอย่างมาก

“เจ้าบอกว่าให้ทำใจให้สบาย ให้ลดความวิตกกังวลลง พุดนะง่าย แต่ทำจริงนะยาก” ต่งหลิงจิวรวบแขนเสื้อแล้วเขียนความเห็นเพิ่มเติมลงในฎีกาของฮ่องเต้ แม้พระนางจะปวดศีรษะและกำลังมีปัญหาารุมเร้า แต่ก็ยังคุยกับเขาด้วยท่าทีสงบได้ “หากเม็ดเงินรู้จักดูแลตัวเองให้ดีแต่เนิ่นๆ ก็คงไม่มาด่วนจากไปไวเช่นนี้”

เม็ดเงินคือพระนามของฮ่องเต้พระองค์ก่อน หรือก็คือหมิงเต๋อฮ่องเต้

ใต้หล้านี้มีเพียงไทเฮาเท่านั้นที่เรียกพระองค์เช่นนี้ได้

เจ้จ๋อวี๋เหิงตอบสนองเพียงเล็กน้อย และทำเพียงมองลายปักกวีจิตรบน
อารมณ์ของพระนาง ก่อนจะเลือกตอบ “ไทเฮาโปรดรักษาพระวรกายให้ดี”

คำพูดเช่นนั้นเคยผ่านหูตงหลังจิวมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แม้แต่จะตอบ
อย่างขอไปที่ยังชี้คร้านจะเอ่ยออกมา พระนางวางฎีกาที่ลงความเห็นแล้วไว้
ในกอง แล้วหยิบฎีกาเกี่ยวกับภาษีขึ้นมาเปิดอ่านอย่างใจจดจ่อ คล้าย
พระนางลืมนั่นเจ้จ๋อวี๋เหิงไปจนสิ้น

เดิมที่เขายังคงประหม่าและมีท่าทีระแวงระวังอยู่บ้าง แต่เมื่อเห็นว่า
พระนางมิได้เอ่ยอะไรก็คลายความวิตก จึงเผยนิสัยเดิมออกมาอย่างไม่ทัน
รู้ตัว

เจ้จ๋อวี๋เหิงมองลายหงส์ นกนาขาชนิด เมฆมงคล และลวดลายสี่ทิว
ที่ปักอยู่บนฉลองพระองค์ของตงไทเฮา

กลิ่นไม้จันทน์ที่ถูกจุดในตำหนักฉือหนิงลอยฟุ้งผสมกับกลิ่นยา จน
กลายเป็นกลิ่นไม้แซมขลิบอบอวลอยู่ใต้แขนเสื้อ ทว่าเพราะเขาอยู่ใกล้
ไทเฮามาก จึงได้กลิ่นหอมจางๆ มาจากพระนางด้วย

คราแรกเจ้จ๋อวี๋เหิงสงสัยว่ามันเป็นกลิ่นฉลองพระองค์หรือไม่ ทว่า
ภายหลังก็รู้ว่าไม่ใช่ เขาคิดอยู่หลายตลบก็นึกถึงเรื่องกลิ่นกายที่ชาวบ้าน
ลือกันขึ้นมาได้ เขานิ่งงันไป ไบหูพลันร้อนผ่าวขึ้นมา ลูกลี้ลูกกลนราวกับถูก
เข็มพันเล่มทิ่มแทง แต่ก็รวบรวมสติกลับมาจนได้

เพื่อสงบสติอารมณ์ เจ้จ๋อวี๋เหิงจึงพยายามไม่นึกถึงที่มาของกลิ่นหอม
นี้ และเอาแต่มองพระหัตถ์ที่กำลังขยับเคลื่อนไหวของตงไทเฮาแทน

มือบอบบางข้างนี้ของตงไทเฮาเคยสัมผัสใบหน้าเขา ข้อนิ้วของ
พระนางงามดังหยกยามจับพู่กันเขียนอักษร แม้จะเห็นไม่ชัดว่าปลายพู่กัน
นั้นลากเป็นคำว่าอะไรก็ตาม

เจ้จ๋อวี๋เหิงไม่ได้คิดจะจ้องมองปานนั้น จึงได้แต่หันไปมองคิ้วที่จู่ๆ ก็
ขมวดแน่นของอีกฝ่ายแทน

ยามนี้ตงหลังจิววางฎีกาในมือลง ก่อนที่รู่ยเสวียกู่จะนำยามาถวาย

หลังจากดื่มยาต้มแล้ว นางกำนัลก็ยกน้ำมาปรนนิบัติให้ล้างปาก จากนั้น พระนางจึงหยิบขนมหวานขึ้นมา

ทันทีที่พระนางเคลื่อนไหว เจ้าอวีเหิงก็ก้มหน้าลง ต่งหลิงจื๊วยกมือขึ้น ตั้งใจจะตบไหล่แล้วขอให้เด็กคนนี้เงยหน้ามาสนทนากัน คิดไม่ถึงว่า เจ้าอวีเหิงจะเข้าใจผิด แต่หลังจากไต่รตรองแล้วก็ลองวางมือลงบนไหล่ของเขา

ต่งหลิงจื๊วหัวเราะออกมา

หมอลหลวงเจิ้งหดมือกลับอย่างรวดเร็ว ต่งหุราบกับหยกเย็นกลายเป็นสีแดงก่ำ

ยามที่เจ้าอวีเหิงยังเด็ก หากหกล้มหรือกระแทกกับอะไรสักอย่าง หรือแม้ยามถูกบิดาลงโทษ ก็จะมีผู้อาวุโสที่รักและเอ็นดูยื่นมือมาโอบกอดเขาเสมอ

เขามักสัมผัสได้ถึงความห่วงใยอันมหาศาลราวกับท้องทะเลและขุนเขาจากสตรีสูงศักดิ์ผู้นี้ เพียงแต่ความห่วงใยนี้ไม่ใช่ของเขาเพียงผู้เดียว แต่เป็นนิสัยของไทเฮา

ขณะที่เขากำลังจะถอยกลับไป ต่งหลิงจื๊วกลับจับมือเขาไว้แล้วตึงหมอลหลวงหนุ่มขึ้นมา

เมื่อเจ้าอวีเหิงหยดกายลุกขึ้น หัวเข่าของเขาก็ปวดแปลบ มือของเขาถูกอีกฝ่ายจับอยู่ข้างโตะทรงงานและกดลงข้างม้วนฉึก

ต่งหลิงจื๊วกล่าว “ดูท่าทางสงบเสถียร แต่แท้จริงแล้วก็กล้าหาญไม่เบา”

เจ้าอวีเหิงเอ่ยเสียงเบา “กระหม่อมเข้าใจผิดไปพะย่ะค่ะ”

“ไม่หรอก เจ้าไม่ได้คิดผิด” ต่งหลิงจื๊วหันไปมองเขา น้ำเสียงเยือกเย็นนั้นมีแววขบขันเจือปน “อายเจียอยากให้หมอลหลวงเจิ้งลุกขึ้นจริงๆ”

ยิ่งพระนางเอ่ยเช่นนั้น เจ้าอวีเหิงก็ยิ่งรู้สึกประหม่อมมากขึ้น จึงเอ่ยอย่างยากลำบาก “กระ...กระหม่อม”

“กระหม่อม...?” ต่งหลังจี้วกกล่าวอย่างอ่อนโยน “เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าถึงให้เจ้าอยู่ที่นี้”

เจิ้งอวี้เหิงคิดในใจ ‘คงไม่ได้ถูกใจในฝีมือการแพทย์ของข้ากระมัง หรือว่าทักษะการจับแมวที่ว่องไวของข้าผู้จับองค์รัชทายาทจ้าวเย่ได้จะถูกพระทัยไทเฮา หรือเห็นข้าทำผิดพลาดง่ายจึงอยากชี้แนะข้า...’

ต่งหลังจี้วเห็นว่าเขาไม่พูดอยู่นานสองนาน สายตาก็เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาหลายครั้ง ดูเขาสับสน ไม่รู้ว่าชายหนุ่มผู้นี้คิดอะไรอยู่ จึงหยิบม้วนฎีกาขึ้นมาเคาะหมวกขุนนางของหมอลหวงเจิ้ง

ผิวของเขาใสราวกับจะมีน้ำหยดออกมา เมื่อถูกม้วนฎีกาเคาะศีรษะ หน้าผากก็ขึ้นเป็นรอยแดง เจิ้งอวี้เหิงอยากยกมือขึ้นปกป้อง ทว่าเมื่อเห็นสายตาอบอุ่นลึกซึ้งแล้วกลับไม่กล้าทำเช่นนั้นอีก จึงได้แต่ประสานมือค้ำับ “ไทเฮา...”

“อายุเจียเห็นว่าเจ้าดูเลิยวฉลาด แต่ที่ไหนได้กลับโง่งมนัก” ต่งหลังจี้วเอ่ย “เจ้ายังเยาว์วัย กล้าหาญ แม้จะไม่รู้ความและไม่ระวังตัว...แต่ก็นับว่ารูปงามจริงๆ”

เจิ้งอวี้เหิงตะลึงงัน

“ก่อนจะพบเจ้า อายุเจียปวดหัวจนแทบระเบิด” ต่งหลังจี้วรับถ้วยชาร้อนมา ก่อนจะยกขึ้นเป่า “แต่ตอนนี้ดีขึ้นมากแล้ว หมอลหวงเจิ้ง เจ้าเป็นยาแบบใดกันหรือ”

เจิ้งอวี้เหิงรู้สึกราวกับถูกฟ้าผ่า คำพูดของแพทย์ขุนนางเมื่อหลายคืนก่อนดังขึ้นในโสตประสาท ริมฝีปากของเขาแห้งผาก คิดอยากจะพูดอะไรบางอย่างแต่พูดไม่ออก สุดท้ายก็ได้แต่เปล่งเสียงออกมาซ้ำๆ “เหินยงเหินยง ทรงคิดว่ากระหม่อมมีประโยชน์ ดังนั้นแม้กระหม่อมจะต้องร่างแหกลสลายก็ยินยอมอยู่ถวายงานเพื่อให้เหินยงเหินยงมีพระพลานามัยแข็งแรง เพียงแต่ไทเฮาเหินยงเหินยงนั้นเป็นดั่งดวงจันทร์ทาส่องสว่างบนฟากฟ้า กระหม่อมด้อยต่ำนัก มีคู่ควรกับพระเมตตาของเหินยงเหินยงเลยพะย่ะค่ะ”

ต่งหลังจื๊วยังคงแยมยืม ไม่ได้นึกถือโกรธวาทาของอีกฝ่าย แต่กลับ
ชวนคำพูดของเขาอีกครั้ง “ยอมร่างเหล็กสลายเพื่อถวายงานให้ข้าสู่สภาพ
ดีเช่นนั้นหรือ สำหรับหมอลวงผู้หนึ่งนับว่าจงรักภักดีนัก”

วาทาของพระนางทำให้เจิ้งอวี้เหิงวางใจลงได้ชั่วขณะ

ต่งหลังจื๊วกล่าวต่อ “เมื่อหลายวันก่อนสองเฮาส่งคนไปมอบรางวัล
ให้เจ้า ได้พูดเรื่องอื่นกับเจ้าหรือไม่”

เจิ้งอวี้เหิงลอบมองพระนาง

ในสายตาของต่งหลังจื๊ว...การกระทำเช่นนี้ดูคล้ายแมวที่พระนางทรง
เลี้ยงนัก จึงคิดอยากลองหยั่งเชิง หากเป็นคนอื่นคงเข้ามาประจบสอพลอ
แล้ว แต่เจิ้งอวี้เหิงไร้เดียงสาเกินไป ทำให้เกิดความรู้สึกว่าเขากำลังระวังตัว
เสียมากกว่า

เจิ้งอวี้เหิงกล่าว “สองเฮาเหนียงเหนียง...มิได้พูดสิ่งใดพะยะค่ะ”

ต่งหลังจื๊วเอ่ยถาม “มิได้บอกให้เจ้าประพฤติตนให้เหมาะสมหรือ
หรือ”

เจิ้งอวี้เหิงพูดไม่ออก ก่อนจะกล่าว “เหนียงเหนียงทรงทราบอยู่แล้ว
เหตุใดยังต้องถามกระหม่อมอีก”

เล็บเกลี้ยงเกลาของต่งหลังจื๊วเคาะลงบนฏีกาครั้งแล้วครั้งเล่า “เหตุ
ใดหมอลวงเจิ้งถึงไม่พูดความจริงเล่า”

ทั้งสองสบตากัน เจิ้งอวี้เหิงไตร่ตรองสักพักก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่ม
นวล “กระหม่อมผิดไปแล้ว ท่านผู้นั้นกำชับกระหม่อมเช่นนั้นจริงๆ”

ต่งหลังจื๊วเอ่ยยิ้มๆ “เช่นนั้นอายเจี๋ยก็ผิด เพราะรู้อยู่แล้วก็ยังไม่ถาม
เพียงเพราะต้องการหยั่งเชิงเจ้า”

เจิ้งอวี้เหิงตะลึงกันไปครู่หนึ่ง ก่อนจะจุกคิดได้ว่าไฉ่เฮาถึงกับเอ่ย
กับเขาว่า ‘เช่นนั้นอายเจี๋ยก็ผิด’ ทำเอาเขาตกใจอย่างบอกไม่ถูก ราวกับ
แสงจันทร์บนฟากฟ้าสาดส่องลงบนลาดไหล่ของเขา

หมอลวงหนุ่มโพล่งขึ้น “ต่อไปกระหม่อมจะพูดความจริงกับเหนียง-

เหนียงพะย่ะค่ะ”

ต่งหลังจ้วพยักหน้า ยิ้มแล้วถามต่อ “เจ้าเป็นคนเชื่อฟัง? แล้วจะทำตามคำสั่งของเฮาหรือไม่เล่า”

เจ้จ้งอวีเหิงเชื่อฟังแค่ผิวเผินดังที่บิดากล่าว เนื้อแท้ของเขาคือเป็นคนหัวแข็งราวกับต้นไผ่โตดเดี่ยวที่อยู่ในคราบวิญญูชน

หากปัจจัยเอื้ออำนวย เจ้จ้งอวีเหิงก็ควรจะได้เป็นบัณฑิตที่มีชื่อเสียง ได้รับราชการเป็นขุนนางมากความสามารถ ผู้อุทิศตนเพื่อแคว้นแคว้นพระราชาราษฎร์ ทั้งทัศนคติและนิสัยของเขาล้วนเน้นการควบคุมตรวจสอบตราที่เข้มงวดทั้งสิ้น

เจ้จ้งอวีเหิงเงยไป จากนั้นก็หันหน้ากล่าว “กระหม่อมทำในสิ่งที่ใจต้องการพะย่ะค่ะ”

ต่งหลังจ้วมีอาการหุ้อ ความจริงแล้วไม่ค่อยได้ยิ่นที่เขาพูดสักเท่าไร พระนางเพียงถามไปอย่างนั้น ไม่ได้ต้องการคำตอบอันใดมากมาย แต่ไหนแต่ไรมาพระนางก็ใช้สายตาศึกษาผู้คน หาได้ใช้หูเพื่อฟังวาจาประจบประแจงและสาธยายความจงรักภักดีของอีกฝ่ายไม่

ขณะที่พระนางเอื้อมมือไปหยิบฎีกาบนโต๊ะ น้ำตาเทียนตรงเชิงเทียนที่โต๊ะทรงงานก็เริ่มแข็งแล้ว แสงไฟเริ่มส่ายไหว พระนางมองตามรู่ยเสวียที่เข้าไปจุดไส้เทียนใหม่ แต่จู่ๆ ทางซ้ายกลับรู้สึกได้ถึงสัมผัสอ่อนโยนบางอย่าง

เมื่อต่งหลังจ้วหันหน้าไปก็พบว่าเป็นเจ้จ้งอวีเหิงที่จับแขนเสื้อตนแล้วกระตุกเบาๆ แต่เมื่อพระนางมองการกระทำของเขา สีหน้าของหมอลวงหนุ่มก็ฉายแววกระวนกระวายบางเบา ไม่รู้ว่าเขาเอาความกล้ามาจากไหนถึงพูดขึ้น

“ไทเฮาเหนียงเหนียง อย่าได้ทอดพระเนตรต่อเลยพะย่ะค่ะ ทรงต้องพักผ่อนแล้ว”

ต่งไทเฮาพยักหน้าแล้วบอกกับนางกำนัล “ไปอุ้มอ้ายอ้ายมาให้พวก

เขาเล่นด้วยกัน”

ด้วยเหตุนี้แม่อ้วนสีขาจึงถูกยัดเข้ามาในอ้อมแขนของเขา รุ่ย-เสวียถูกพาเขาไปนั่งในที่ที่ไทเฮามองเห็นได้ เจ้าแม่ตื่นพราดและแผดเสียงร้องใส่เจิ้งอวี้เหิงอย่างหงุดหงิด เจิ้งอวี้เหิงมองมันด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก หวังคนหนึ่งแมวจ้องมองกันอย่างเอือมระอา ก่อนจะไม่สนใจกันอีก

ทว่าขณะที่อ้ายอ้ายคิดจะกระโดดออกจากอ้อมแขนเขาไปหาไทเฮา เจิ้งอวี้เหิงกลับคว้าหลังคอมันกลับมาด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง

ตัวอย่าง

ก่อนนี้ช่วงเวลากลางดึกในตำหนักฉื่อหนึ่งเคยมีเพียงแสงเทียน

ต่งหลังจั่วเงยหน้าขึ้นจากกองฎีกา นอกจากแสงเทียนสลัวแล้วก็ยังเห็นหมอลวงหนุ่มนั่งหลังตรงพร้อมอุ้มแมวขาวเอาไว้ เขายังเยาว์นัก แม้แต่นิ้วมือที่นอนอยู่บนหลังเจ้าแมวขวยยังดูคล้ายกิ่งไม้เขียวขจี ร่างกายราวกับถูกโอบล้อมด้วยกลิ่นอายบริสุทธิ์สดชื่น

พระนางม้วนฎีกาเก็บ พลงเงยหน้าขึ้นมองสำรวจตั้งแต่ท่งท่าไป จนถึงหน้าตาของชายหนุ่ม ราวกับเห็นเงาของตนในวัยสาวอยู่ครู่หนึ่ง ยามนั้นหญิงสาวตระกูลต่งยังมิได้เหยียบย่างเข้ามาในตำหนักบุรพา นางเป็นโคมสะคราญและไร่เตียงสา ทั้งยังไม่ประสาต่อโลก

การที่จู่ๆ ไทเฮาเกิดสงสารเขาขึ้นมา อาจเป็นเพราะกำลังนึกถึงอดีตของตน พระนางเพียงใช้เงาร่างของเจิ้งอวี่เหิงเพื่อระลึกถึงความโล้ซ้อบริสุทธิ์เมื่อก่อนเท่านั้น

หมอลวงหนุ่มอดนอนมาค่อนคืนจึงรู้สึกเพลียอยู่บ้าง ทว่ามือก็ยังคงรบกับเจ้าแมวไม่หยุด นี่ยังคงม้วนหางอ้ายอ้ายไม่เลิก แต่องค์รัชทายาท

แมวกลับไม่ประนีประนอมแม้แต่น้อย เดี่ยวแยกเขี้ยวขู่ เดี่ยวส่ายหางยาวๆ ไปมา

เขาตาปรีอ กระทั่งความคิดล่องลอยออกไปไกลจนไม่ทันสังเกตว่า ไทเฮามองมาที่ตน สายตานั้นเข้ามาใกล้เสียจนมองข้ามไม่ได้ ไม่ทันไร พระนางก็มาอยู่เบื้องหน้าเขาเสียแล้ว

เจิ้งอวี้เหิงพลันได้สติกลับมา คิดจะผุดลุกขึ้น ทว่ากลับถูกมือข้างหนึ่งกดไหล่เอาไว้

มือของต่งหลิงจี้วางอยู่บนลาดไหล่ของเขา ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนมือผ่านแผงอกของเจิ้งอวี้เหิงไปลูบหูอ้ายอ้าย เจ้าแมวขาวร้อง “มี้วม้าว” ก่อนจะส่งเสียงเหมือนกรนอย่างสบายอารมณ์

“อายุเจียวให้คนไปส่งเจ้าดีหรือไม่” ต่งหลิงจี้กล่าวต่อ “นี่ก็ดีมากแล้ว ทางเดินในวังค่อนข้างซับซ้อน ทั้งยังไกลและอากาศเย็นด้วย หรือว่าเจ้าจะไปนอนที่ห้องอุ่นก่อนดีหรือไม่”

พระนางเพิ่งกล่าวจบ ยังไม่ทันที่เจิ้งอวี้เหิงจะเอ่ยตอบอันใด รุ่ย-เสวี่ยกฏูที่อยู่ด้านข้างก็ก้าวเข้ามาเอ่ยกับไทเฮาด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“เหนียงเหนียง หมอหลวงหลิวยังไม่เคยอยู่ถวายการรักษาทั้งคืนเลยนะเพคะ” นางเอ่ยเตือนแล้ว แต่ไทเฮาก็ยังไม่ตอบคำใด ทำเพียงมองเจิ้งอวี้เหิงด้วยท่าที่สงบ

เจิ้งอวี้เหิงจะมานอนค้างในตำหนักได้อย่างไร ไหนจะเรื่องที่หวังฮองเฮาส่งคนไปตักเตือนอีก ทั้งที่ยามอยู่ต่อหน้าต่งหลิงจี้ เขาก็มีเพียงความเคารพนบถเท่านั้น

ชายหนุ่มค่อมกายคารวะ “เหนียงเหนียง โปรดพักผ่อนให้เต็มที”

เจิ้งอวี้เหิงคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ข้อนตาขึ้นมองพระนางแล้วเอ่ยเสริม “และโปรดทำตามคำแนะนำของหมอหลวงด้วยพะย่ะค่ะ”

เขามักรู้สึกว่าตัวเองถูกมองเป็นเด็กคนหนึ่ง สถานะนี้อาจเทียบเทียมกับเจ้าแมวในอ้อมแขนของตนเลยทีเดียวซ้ำ ไทเฮามักจะพยักหน้ารับฟังคำเขา

ด้วยท่าที่อ่อนโยน แต่ก็ไม่ได้ปฏิบัติตาม ในใจของเจิ้งอวี้เหิงคิดว่าแม้เขาจะยังเด็ก แต่ก็เป็นที่ถึงหมอลหวง แม่พระนางจะส่งส่งตั้งจันทรา ก็ควรทำตามคำพูดของหมอลหวงบ้าง

ต่งหลิงจิวมองเขาด้วยรอยยิ้ม ดูแล้วพระนางคงอารมณ์ดี ในคำคืนอันแสนยาวนานนี้ แม่แต่มุกมกรตกกับปูประดับยังไม่ส่ายไหว รวากับความเคร่งขรึมได้ถูกสลักลงบนร่างจนกลายเป็นภาพลักษณ์ของพระนาง ทั้งยังเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตพระนางด้วย

หลังจากช่องใต้พระองค์ก่อนสวรรคต ท่ามกลางความหมองหม่นนั้น ชีวิตแสนเพียบพร้อมของพระนางก็ราวกับมีบางอย่างขาดหายไป

“รอเจ้าโตเสียก่อน อายุเจ็ดถึงจะฟังคำที่เจ้าพูด” พระนางเอ่ยบอกเจิ้งอวี้เหิงกล่าวอย่างไม่สบอารมณ์นัก “อีกสองปีกระหม่อมก็จะเข้าพิธีสวมกวางแล้วพะย่ะค่ะ”

ต่งหลิงจิวยังคงมองเขาด้วยแวตาทอบอุ่นดังเดิม แวตานั้นเต็มไปด้วยความเอ็นดู จู่ๆ เขาก็พลันรู้สึกตัวว่าการโต้เถียงเช่นนี้ดูไม่เหมือนคนที่โตแล้วเลย จึงยิ่งรู้สึกพ่ายแพ้มากขึ้น

ไม่นานเจิ้งอวี้เหิงก็ถามขึ้น “ต้องถึงระดับใด เหนียงเหนียงจึงจะรู้สึกว่าคนผู้นี้ควรค่าให้วางพระทัย อายุ ประสบการณ์ หรือว่าตำแหน่งกันแล้วพะย่ะค่ะ”

ต่งหลิงจิวรู้สึกเหนือความคาดหมายเล็กน้อย พระนางไม่ตอบแต่ถามกลับ “อายุก็ยังน้อย เหตุใดจึงกล้าเอ่ยคำที่เต็มไปด้วยภาระอันหนักอึ้งอย่างคำว่า ‘วางพระทัย’ ออกมากัน”

เจิ้งอวี้เหิงไร้เวลาไปชั่วขณะ พลังกัมพาลลงอย่างอึดอัด ผ่านไปครู่ใหญ่จึงพูดขึ้น “กระหม่อมไม่ทราบว่ามีอะไรเหนียงเหนียงจะยอมฟังคำพูดกระหม่อมอย่างที่ฟังท่านอาจารย์บ้าง”

ต่งหลิงจิวยกมือขึ้น เพียงพระนางส่งสายตาลึกลง รุ่ยเสี่ยวกุกก็เข้าใจและนำเสื้อคลุมออกมา หมอลหวงหนุ่มยังไม่ทันได้สติ พระนางก็นำ

เลื้อยคลุมมาคลุมให้เขาเสียแล้ว

คุณชายใหญ่ตระกูลเจ้มีรูปร่างสูงโปร่ง หัวไหล่ก็ไม่ได้หนาเหมือนบุรุษทั่วไป ดูแล้วยังมีเค้าเด็กหนุ่มอยู่หลายส่วน ผมสีเข้มด้านหลังหลุดออกมาจากหมวกของเขาช่อหนึ่ง ต่งหลังจี้เห็นแล้วก็ได้เอ่ยเตือนอันใด ทว่าขณะคลุมเลื้อยคลุมให้มัน พระนางกลับได้ยินเสียงหัวใจของเขาเด่นรัว

พระนางกวาดตามองครู่หนึ่ง เจ้จื่อเหิงรีบหลบตาทันที แต่หูของเขาแดงก่ำแล้ว มือก็กำแน่นจนเห็นกระดูกข้อนิ้วชัดเจน หัวใจเต้นรัวเร็วด้วยความประหม่า วาจาต่างๆ ก็ล้นติดอยู่ในลำคอ

เขาตกใจที่ได้รับความเอ็นดู สายตามองสองมือที่ได้รับการบำรุงอย่างดีค่อยๆ เคลื่อนผ่านจากคอเสื้อและช่วงอกของเขา

ต่งไทเฮาเอ่ยบอก “อาละ อายเจียจะให้คนไปส่งเจ้ากลับ”

เจ้จื่อเหิงไม่ได้ตื๋มน้ำอยู่ก่อนคั้น ยามนี้รู้สึกคอแห้งอยู่บ้าง เสียงนุ่มนวลของเขาแหบพร่าเล็กน้อย “เหนียงเหนียงจะทรงพักผ่อนแล้วหรือพะย่ะค่ะ”

ต่งหลังจี้เอ่ย “ใช่”

เมื่อหมดหลวงหนุ่มวางใจแล้วก็ประสานมือคารวะตามธรรมเนียมก่อนจะกระชับเลื้อยคลุมแล้วเดินตามนางกำนัลออกไป

ในที่สุดเจ้าแมวขาวก็รอดพ้นจากเงื้อมมือปีศาจแล้ว มันจึงมาคลอเคลียชายชุดของไทเฮา ทว่าต่งหลังจี้กลับไม่ได้ปลอบโยนมัน เพียงสั่งให้คนมาปรนนิบัติเปลี่ยนชุดแล้วเสด็จไปยังห้องบรรทม

เครื่องประดับมุกกับหยกอันหนักอึ้งถูกถอดออก รุยเสวียปรนนิบัติพระนางให้บรรทม ขณะกำลังจะดับเทียน สายลมยามราตรีก็พัดมากระทบกับภาพวิวิธน์บนฉกกัน พร้อมกับเสียงสายฝนและเสียงร้องเรียกดังขึ้นจากภายนอก

ใต้เงาแสงจันทร์สลัว ชั้นที่หนุ่มซึ่งคั่นหน้าคั่นตากันดีนั่งคุกเข่าอยู่ที่พื้นนอกฉกกัน สองมือถือของบางอย่างเอาไว้พลางกล่าวรายงาน “การ

ปราบปราคกลุ่มโจรที่กานโจวถูกขัดขวาง แม่ทัพเกิงเจ้อแห่งกองทัพเลนอู่
จำต้องขอให้เหนียงเหนียงทรงชี้แนะพะยะค่ะ”

นางกำนัลที่อยู่หน้าประตูเอ่ยดำนิ “เหนียงเหนียงเข้าบรรทมแล้ว
พวกคนด่านนอกปล่อยให้เจ้าเข้ามาได้อย่างไร!”

เสื้อผ้าอาภรณ์ของชั้นที่หนุ่มเปียกชุ่มด้วยน้ำฝนขณะเอ่ยเสียงลั่น
“เหนียงเหนียง โปรดเมตตา...”

รู่ยเสวี่แหวกมานเดินออกมา ก่อนจะยกมือปราบให้ทุกคนเสียบ
เสียง บานประตูถูกเปิดเอาไว้ เสียงฝนตกยังคงดังอย่างต่อเนื่องและค่อยๆ
ดังขึ้นเรื่อยๆ จากนั้นสุรเสียงของไทยเฮาก็ดังแว่วมาจากด้านในม่านหนาทึบ

“ให้ข้าดูซิ”

ในบางครั้งพระนางก็ไม่ได้แทนตัวเองว่า ‘อายเจีย’ ทว่าในเวลาเช่นนี้
พระนางกลับคิดถึงช่องใต้พระองค์ก่อนที่จะนอนทอดกายอยู่ใต้พื้นดินเป็น
อย่างมาก

รู่ยเสวี่รับนำรายงานเข้าไปด้านหลังจากกันหันที่

ต่งหลิงจิวามนี้ปล่อยผมสยายและสวมชุดธรรมดา อาศัยเพียงแสง
เทียนเล่มน้อยที่นางกำนัลจุดขึ้นชั่วคราวขณะแกะตราประทับดินเหนียว
ออกอ่าน ก่อนเอ่ยถาม “ช่องใต้ทรงทราบหรือยัง”

ชั้นที่ผู้ส่งสารกล่าว “ทางกองทัพเพียงขอให้เหนียงเหนียงทรงชี้แนะ
เท่านั้น หัวหน้าชั้นที่สี่กรมกิจการภายในจึงให้กระหม่อมมาส่งที่ตำหนัก
ฉื่อหนิงก่อน”

ต่งหลิงจิวอ่านไปครึ่งหนึ่งก็เอ่ยขึ้น “คัดลอกส่งให้ช่องใต้”

พระนางหยุดอ่าน ก่อนจะหลับตาลงแล้วเอนกายลงบนแท่นบรรทม
พร้อมกับนำสารวางปิดตาเอาไว้ “ห้ามเกิงเจ้อใช้อาวุธ ห้ามยึดเอาที่นาและ
เสบียงของราษฎรมาไว้กับตน ส่งกลุ่มทหารฝึกหัดจากเหิงโจวไปช่วยเหลือ
ทัพเลนอู่ แล้วเกลี้ยกล่อมพวกโจรสลัด หากผู้ใดยอมจำนนก็ให้ไว้ชีวิต
แต่ถ้าผู้ใดไม่ยินยอมก็ให้ฆ่าทิ้งเสีย”

ร่ายเสียเจตตามทุกถ้อยคำ หลังจากอ่านทวนรอบหนึ่งก็ให้นางกำนัลหลายคนมาร่างราชโองการร่วมกับกรมกิจการภายใน แล้วส่งต่อไปให้นักราชเลขา ราชโองการฉบับนี้ถูกผนึกด้วยตราลัญจกรของไทเฮา หลังจากรองเสนาบดีอ่านแล้วก็ส่งให้ทางกานโจว...ส่วนความเห็นของฮ่องเต้นั้น จากมติของทุกฝ่ายเห็นพ้องกันว่าเอาไว้ภายหลังได้

ราตรีที่สายฝนเทกระหน่ำลงมา ตำแหน่งที่เคยเสียบงันก็ยุ่งวุ่นวายขึ้นมา เสียงผู้คนเดินไปเดินมาดังต่อเนื่องเป็นเวลานาน หลังจากตงหลังจี้วรับสั่งแล้วก็นอนตะแคงฝังกายลงใต้ผืนผ้าไหม

ขณะที่เมืองเงินยังมีชีวิตอยู่ ทุกครั้งที่มีการเรื่องด่วนเข้ามาถึงในเขตพระราชฐานชั้นในกลางดึกเช่นนี้ พระนางซึ่งอยู่กับฮ่องเต้พระองค์ก่อนก็จะลุกจากแท่นบรรทมมาสวมเสื้อคลุม สั่งให้ทุกคนเสียบ อย่าได้ปลุกฮ่องเต้จากการบรรทมเด็ดขาด

เมืองเงินมิใช่บุรุษที่พระนางมีใจปฏิพัทธ์ แต่อย่างไรก็เป็นผู้ปกครองแคว้น

ตอนที่เขาไปเจรจากับราชครูอาวุโสในจวนตระกูลต่ง ดวงตาของเขาเป็นประกาย เขาก็มืดริษะแสดงความจริงใจเพื่อสืบทอดธุณิน้อยแซ่ต่ง หลังจากเข้าตำแหน่งบูรพา เขาก็ขึ้นครองบัลลังก์มานับสิบปี ตงหลังจี้วยังจำดวงดาวในนัยน์ตาของเขาได้ นางได้ยินเมืองเงินพูดผ่านฉากกัน

“ข้ายกให้นางเป็นสตรีที่มีเกียรติสูงสุดข้างกายข้าตลอดไป”

ดังนั้นตลอดชีวิตของหมิงเต๋อฮ่องเต้ สตรีแซ่ต่งผู้นี้จึงกลายเป็นผู้มีเกียรติสูงสุดข้างกายเขา เป็นทั้งพระชายาองค์รัชทายาท เป็นทั้งสองเฮาและมารดาผู้ให้กำเนิดบุตรของเขา สองสามีภรรยาต่างเคารพซึ่งกันและกัน ให้เกียรติกัน กระทั่งว่าราชการด้วยกัน ตรวจฎีกาต่างๆ ด้วยกัน กินนอนด้วยกันไม่ห่าง ทว่ายามที่หมิงเต๋อฮ่องเต้ใกล้จะสิ้นพระชนม์ เขาถึงเพิ่งกล้าเอ่ยถามภรรยาที่อยู่ร่วมกันมานับสิบปี

“จื่อถง⁴ เจ้าเคยรักเงินบ้างหรือไม่”

ต่อหลังจากจึงเพียงจับมือเขาแล้วกล่าว “หม่อมฉันจะปกป้องสิ่งสำคัญที่สุดของฝ่าบาทเองพะคะ”

สิ่งนั้นคือราษฏรและใต้หล้าอันสงบสุข

ต่อหลังจากจึงกลับไปด้วยความเหนื่อยล้า พระนางไม่ได้ฝันถึงเม็ดเงิน... ย่อมแต่ผู้ลวงลับ และไม่ได้ฝันถึงหมอลงพุ่มที่พระนางพบก่อนหน้า กลับฝันถึงการปราบปรามโจรในกานโจวซึ่งอยู่ห่างออกไปไกลพันลี้ พวกโจรสลัดและโจรภูเขาที่คอยสร้างความเดือดร้อนล้วนถูกจับกุม ถูกสังหาร จัดการถอนรากถอนโคน ท่ามกลางธงแดงปลิวไสวและเสียงกลอง โลหิต หลังรืนรวมกับสายฝนช่วยชะล้างวิญญาณชาวบ้านที่ต้องตายด้วยน้ำมือคนเหล่านั้น

และแล้วความปรารถนาชั่วชีวิตก็เป็นจริงขึ้นมาอีกอย่าง

ตอนกลางดึก จู่ๆ สายฝนก็โปรยปรายลงมา

เจิ้งอวี้เหิงกลับมาที่สำนักหมอลงพุ่ม เสื้อผ้าของเขาเปียกโชก หลังจากถอดเสื้อคลุมขึ้นและออกมาพบว่าได้ด้านข้างแล้ว ก็ได้แต่นั่งลงเฉยๆ ไม่รู้ว่าจะควรทำอะไรต่อ

ทว่าเขาไม่คาดคิดว่าท่านอาจารย์จะมาเข้าเฝ้าที่สำนักหมอลงพุ่มไว

เพียงนี้

ยามนี้ท้องฟ้ายังมีดสลับ หมอลงพุ่มอาวุธโสคงจะพอเดาออกจึงตั้งใจมาพบเขาที่นี่ เมื่อเขาเข้ามาในห้อง ก็โยนเสื้อคลุมกับเตาอุ่นมือไปให้ ก่อนจะลากเก้าอี้มานั่งตรงข้ามเจิ้งอวี้เหิงพลาจ้องมองลูกศิษย์ของตน

เจิ้งอวี้เหิงหยุดกายขึ้น “ท่านอาจารย์...”

“เจ้าเพิ่งกลับมา?” หมอลงพุ่มอาวุธโสเอ่ยถาม แต่กลับดูคล้ายกำลัง

⁴ ในสมัยราชวงศ์ถังและราชวงศ์ซ่ง ย่อมแต่จะเรียกของเหล่านี้ว่า ‘จื่อถง’ เพื่อแสดงความสนิทสนมและรักใคร่กันฉันสามีภรรยา

พูดกับตัวเองเสียมากกว่า

“ขอรับ” เจิ้งอวี้เหิงตอบผู้เป็นอาจารย์ “อาการปวดศีรษะของไทเฮา เหนียงเหนียงกำเริบ คิษย์จึงต้องไปตามรับสั่ง”

หมอลหลวงอาวุโสยังคงมองมาที่เขา ก่อนจะหันไปรินชาแล้วส่งให้ผู้เป็นลูกศิษย์ เจิ้งอวี้เหิงถึงได้รู้ตัวว่าริมฝีปากของตนแห้งผาก ทั้งยังมีเลือดซิบๆ พอให้รู้สึกเจ็บแสบอยู่บ้าง

เจิ้งอวี้เหิงดื่มชาเข้าไปแล้วก็รู้สึกโล่งคอขึ้นมาบ้าง พลันได้ยินเสียงหมอลหลวงอาวุโสเอ่ยถาม

“เหนียงเหนียงทรงให้สัญญาอะไรแก่เจ้าหรือไม่”

เจิ้งอวี้เหิงครุ่นคิดอยู่หลายตลบ ก่อนจะส่ายหน้าด้วยความงุนงง

หมอลหลวงหลิวทงถอนหายใจออกมา “ข้าเกรงว่าเพื่ออำนาจแล้ว เจ้าจะหลงผิดปั่นป่วนขึ้นไปหาผู้มีอำนาจ แต่ยิ่งอวดดีเท่าไรก็ยิ่งดูโง่มนเท่านั้น จุดจบคงไม่ต่างจากพวกคนเลวทรามเหล่านั้น แต่ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ใช่คนแบบนั้น จะถวายงานไทเฮา หรือจะถวายงานผู้ใด ก็ควรทุ่มเทให้มากเช่นเดียวกัน”

เจิ้งอวี้เหิงกล่าว “ขอรับ คิษย์ไม่เคยคิดอยากได้อำนาจอันใดอยู่แล้ว”

หมอลหลวงอาวุโสเอ่ยต่อ “แม้เจ้าจะไม่คิด แต่เจ้ารู้หรือว่าคนนอกจะมองอย่างไร เจ้าถูกเหนียงเหนียงเรียกตัวไปที่ตำหนักฉือหนิงโดยไม่มีการขออนุญาตด้วยตอนดึกดื่น เพียงก่อนคืนก็ลือกระหือรือไปทั่วฝ่ายในจนมาถึงสำนักหมอลหลวงแล้ว ข้าเองก็ได้ยินเช่นกัน เจ้าไม่รู้สึกอะไรเลยหรือไม่ต้องพูดถึงได้เท่าเจิ้งที่ปากเพียรศึกษาเล่าเรียนมาเลย เขาอุทิศชีวิตให้แก่การเป็นผู้ตรวจการ ทำหน้าที่คอยสั่งสอนตักเตือน เจ้ากลับจวนเมื่อใดต้องถูกเขาโกรธอีกเป็นแน่”

สั่นหลังของเจิ้งอวี้เหิงชาวบ

เขาเสียบอยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ยขึ้น “ท่านอาจารย์ก็เคยไปถวายงานตอนกลางคืนอยู่นานสองนาน แล้วเหตุใดข้า...”

เจิ้งอวี้เหิงยังไม่ทันพูดจบ คำตอบก็พลันผุดขึ้นในใจ...อาจารย์ของ

เขาเพียบพร้อมด้วยคุณสมบัติ ล้วนปฏิบัติตามกฎระเบียบ แต่เขากลับแหวก
ชนบทเหล่านั้นและกลายมาเป็นคนโปรด เมื่อพิจารณาจากเจตนาและการ
กระทำของไทยเขาแล้ว จะเรียกว่าไม่ตั้งใจทั้งหมดก็ไม่ได้

ชายหนุ่มเอ่ยต่อ “ท่านพ่อข้าต่อต้านการป็นปายหาอำนาจมาตลอด
ชีวิต เพียงแต่...”

เพียงแต่เขาก็เป็นคน ย่อมเกรงกลัวอำนาจเช่นเดียวกับที่กลัวเสือ
ในหุบเขา ด้วยคำพูดของเพยซุนกุกเมื่อไม่กี่วันก่อน และร่มเงาของไทยเขา
ดังนั้นจึงอึ้งจึงกลัวว่าบิดาจะใช้กฎตระกูลกับตนเป็นการชั่วคราว

ทว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาพ่อลูกนั้นแสนห่างเหิน ราวกับปูยฝ้าย
ที่ล่องลอย ยากจะมองเห็น

หมอลหวงอาวโส่ นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม โดยมีเจิ้งอวี้เหิงยืนตัวตรงอยู่เบื้อง
หน้า ทั้งสองไม่พูดกันอยู่นาน กระทั่งสายลมพัดผ่านเข้ามาในห้องโถง
ท่ามกลางเปลวเทียนสายไหวและเสียงลมฝน หลิวทงพลันเหลียวไปเห็นเสื้อ
คลุมสีเข้มที่อยู่ด้านหลังเขา

ดินทองที่ปักอยู่บนเสื้อคลุมทอแสงเลื่อมพรายยามต้องแสงเทียน
หัวใจของเขากระตุกขณะมองหน้าเจิ้งอวี้เหิง สีหน้าของลูกศิษย์ผู้โดดเด่น
เพียงคนเดียวของตนเต็มไปด้วยความลำบากใจและความละอายใจ หลิวทง
ยังไม่ทันได้เอ่ยถาม เจิ้งอวี้เหิงก็ชิงเอ่ยปากก่อน

“ฝนตกลงมาตอนอยู่ที่ตำหนักฉือหนิง เหนียงเหนียง...ทรงเมตตา”

หมอลหวงอาวโส่ เอนหลังบนเก้าอี้ ก่อนจะหลับตาลงแล้วเอ่ยเสียง
เบา น้ำเสียงเต็มไปด้วยความเจ็บปวดอยู่หลายส่วน “แม้ว่าเจ้าจะไม่ใช้คน
ที่มีใจทะเยอทะยาน แต่ถ้านั่นไฟโดดเดี่ยวที่ยังรากลึกอยู่ในน้ำแข็งไม่
ประจบขอความอบอุ่น แล้วจะอยู่รอดได้อย่างไร”

ยามนี้เจิ้งอวี้เหิงยังไม่เข้าใจความหมายในคำพูดของอีกฝ่าย เพียง
ขยับเข้าไปใกล้เพื่อให้ท่านอาจารย์ชราจับไหล่เขาได้ แม้รับฟังคำสั่งสอนอย่าง
นอบน้อม แต่ก็ยังไม่เข้าใจว่าน้ำแข็งมาจากไหน ความอบอุ่นมาอย่างไร ยิ่งไม่

เข้าใจว่าต้นไม้หยิ่งรากลึกคืออะไร แล้วมันจะแหลมคมจนสามารถแทงทะลุ
น้ำแข็งขึ้นมารับแสงตะวันได้อย่างไรกันหนอ

เจิ้งอวี้เหิงในวัยสิบแปดปีเข้าใจแต่เพียงว่า ช่วงฤดูใบไม้ผลิของเขา
คงผ่านไปพร้อมกับงี๋สาส์ได้เงาชายคาตำหนักฉือหนิง

ตัวอย่าง